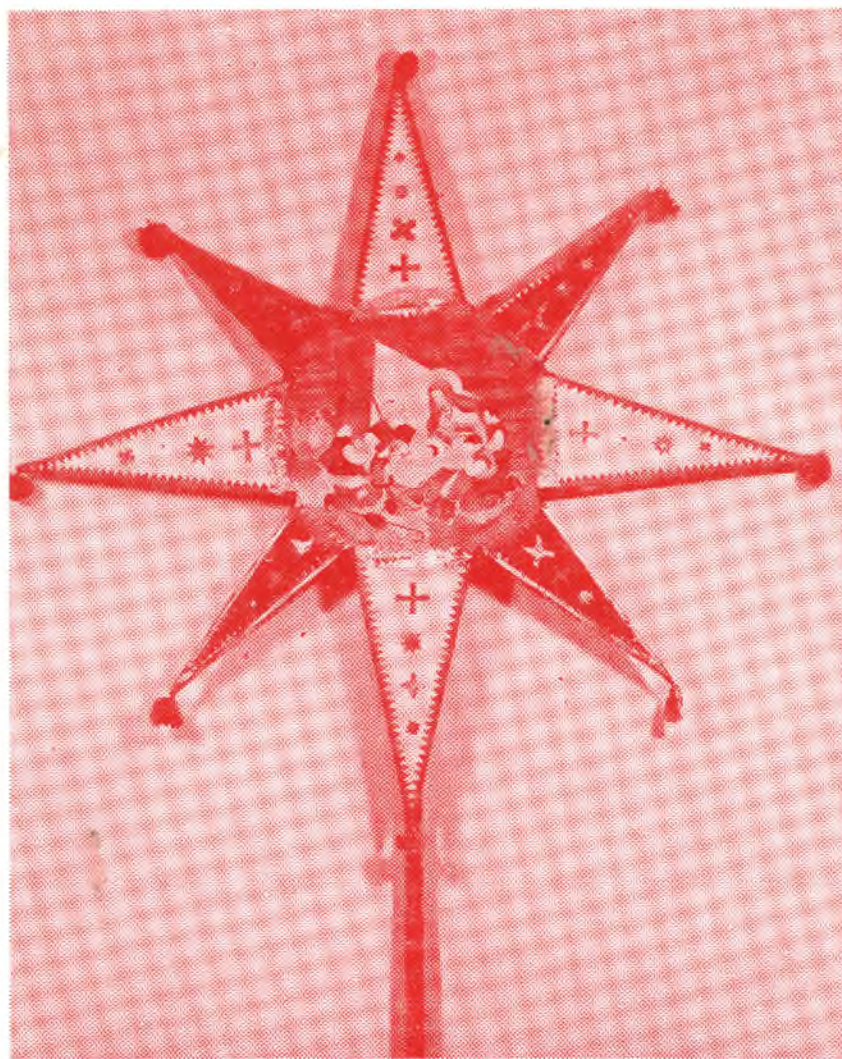

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Січень

Ч. 1. 1955

January

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XII.

СІЧЕНЬ, 1955

Ч. I.

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату вислати на адресу
909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах Америки
для членок Союзу Українок Америки
залишається в 1953 р. 2.50 дол.

Річна передплата для нечленок 3 дол.

Передплата в Канаді 3 дол.

Річна передплата в Англії
й Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодиноке число 30 центів

OUR LIFE

VOL. XII.

JANUARY, 1955

No. 1.

Edited by Editorial Board

Monthly publication except August, of the Ukrainian
National Women's League of America, Inc.

909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

Subscription in the United States for members
\$2.50 per year; non-members \$3.00 per year, half
year \$1.75. Subscription in Canada \$3.00 per year,
half year \$1.75. Subscription in England and
Australia 1 pound sterling, per year. Subscription
in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

КАНАДА:
Mrs. Lewka Romanyk
1252 Broadview Ave.
Toronto, Ont., Canada
Telephone: HA 6036

ФРАНЦІЯ:
Mme. Nina Kovalenko
14, rue des Cannelles
Paris 6
France

АВСТРАЛІЯ:
Mrs. I. Pelensky
136 Forest Rd.
Arncliffe, N.S.W.
Australia

З М І С Т

Коли хочемо й шукаємо	1	інж. Н. Шехович: Жіноча Конференція на Цейлоні	16
д-р Р. Климкевич: Жінка на поштовій мар- ці України	2	М. Т.: Біжнародній зїзд у Бонні	17
М. Остромира: Нова Радість стала ...	4	Наша містоголова в Південій Америці	17
Н. Камеєцька: Як ми прибирали ялинку..	6	М. Нижанківська: Олена Лотоцька у Бель- гії	18
М. Бек: На нашу анкету	7	Folk Art of Ukraine	21
В. Січинський: Оксана Мошинська	8	Л. Гаєвська: Рїздво в лісі	21
С. Нагірна: Над могилою Лїдії Садовської..	10	О. Кобець: Дїд Єремїя бїднїший за мене....	24
С. Онуфрик: Ювїлей 6 Віддїлу	11	Вїсті з Централї	26
Зїрка: Бїблїотечна шафа	13	При громадській роботї	27
Нашї ноги зимою. Харчева симфонїя	14		
І. П.: Підсумки 70-лїття	15		

На обгортці світлина Рїздвяної звїзди, яку виконали учнї Мистецької Студїї у Фїладельфїї.

Коли хочемо й шукаємо...

Кругом нас горять Різдвяні світла й радість доживання. Метушня й поспіх підносять ще більше цей настрій і він промінує з обличчя прохожих, зі сміху дітей.

Виринає спомин із дитинства. Колись, у такий Різдвяний, морозний вечір, ішло нас трое дітей до хресної матері заколядувати. Відважно ступав напереді брат, що знав добре дорогу. Два кроки за ним дріботіла сестра, що несла в кошику святу вечерю. А я, найменша, з трудом поспівала. Та мовчала. Бабуня сказала мені, що в таку ніч по селу ходить Божа Мати. І як воно буде, коли ми зустрінемо Її?

Коли минали нашу церкву, я побачила Її. Так виразно зарисувалась Її постать у глибині церковного подвір'я і таке сяйво било від Її обличчя, що я гукнула сестру. Та вона не при-

станула. А я зробила крок і все розплилось. Тільки відняло мені дух і я з трудом догнала брата і сестру.

Мені не щастило. Може трохи повірила сестра, але зовсім знівечив це брат, словом: „фантазій"! Я ж бачила, напевно бачила!

Проминуло багато років. Кожного Свят-Вечора повертається цей спомин і приносить все нові іскорки пізнання з собою. З роками я зрозуміла, що я дійсно бачила Божу Матір, бо я **хотіла** Її бачити, я **шукала** Її. І мої дитячі очі відкрили Її у темряві церковного подвір'я, у сяйві церковного вікна.

І в поспіху американського міста, у мерехтінні кольорових жарівок мені приходять нові думки. Оця радість, що промінує з людських очей, оце доживання — хіба воно не має такого самого підложжя, як мое колишне дитяче сподівання? Всі ми **хочемо** чогось кращого і **шукаємо** добра. І в Різдвяному часі воно прибирає видиму форму дарунку, обеднання, вияву любови.

Скажете, що цього мало? Так різно сприймаємо це велике свято! Дитяча душа в своїй простоті й безпосередності вмiла побачити більше. Могла навіть відчутти Божу істоту коло

себе. А ми всі — кого на що стати. Одним воно відкриє лиш радість подарунку, другим дасть тепло родинної зустрічі, а третіх піднесе понад рівень будня. Та всіх воно розворушує своєю величчю і своїм сяйвом.

Та неже лиш на мить? Коли **хочемо** добра, коли **шукаємо** чогось кращого, тоді й знаходимо його в нашому довкіллі. Не тільки в нашій родині, що вже з природи огортає теплом кожного члена. Але в організації, що лучить нас, жінок, в одну сімю.

Ідемо в ній спільним шляхом до одної великої мети. Як часто в гаморі буднів, у навалі дрібної роботи забуваємо про неї! Дрібне непорозуміння заступає нам осяг, а хвилиний успіх запаморочує. І вже меркне те, що ми хочемо бачити, чого шукаємо в організованому житті.

А це від нас залежить. Коли ми **хочемо** добра й **шукаємо** чогось кращого — ми й знайдемо його в нашому жіночому гурті. Світлом доброї волі осяємо кожний почин і теплом дружби загіємо кожне слово. І з цього підложжя виросте напевно те, телике, що наблизить нас до нашої Мети.

Головна Управа Союзу Українок Америки шле Різдвяний привіт своїм Окружним Радам, Відділам та поодиноким членкам. Шле щирі побажання посестрам у Канаді та всім, яких завірюха вигнала з Рідної Землі, на тягарі нового поселення, чи на самоту залишення. Кличе „Христос Раждається!“ українському жіноцтву на на рідних землях, що в жорстокому безбожницькому режимі святкують Різдво Христове.

Головна Управа Союзу Українок Америки вітає з Різдвом Христовим і Новим Роком усе наше громадянство. Щоб Христове народження — символ Божої любови — зєднало нас в одну згідну сімю і за ясною зорею великої ідеї повело до однієї мети.

Жінка на українській поштовій марці

За короткий час існування повної української державности появилсь небагато наших поштових марок. Одначе з огляду на високий рівень їхнього мистецького виконання і тематичну різноманітність являються українські поштові марки незвичайно цікавим предметом так для наших, як і для чужинних збирачів. Відзеркалюється в них дуже багато: наша історія, культура, наш краєвид і фольклор. При цьому насувається одне дуже цікаве питання: чи українська жінка знайшла відповідне та гідне собі місце на поштових марках України?

Вже в першому році існування відродженої української державности появилсь вродливе обличчя молодої українки в буйному вінку з квітів на блакитній марці з номіналом 30 шагів, яка входить у склад серії зложеної з пяти купюр. Марку цю запроєктував великий український графік Ю. Нарбут і виконано її в київській друкарні Кульженка. Це одна із найкращих марок України. Дівоча голова вміщена в правильному восьмикутнику, над ним видніє напис — 30 шагів, а під ним — Українська Народня Республіка. Горішні риж-

ки марки виповшують два стилізовані тризуби, а долішні символи пошти — перехрещені поштові трубки. Знавцям української філіателії відома одна таємниця цієї марки: основна блакитна барва переходить часами в синю або синьо-фіялкову і тоді ця марка приблизно сто раз дорожча від блакитної.

Тепер насувається одне цікаве питання, а саме кого представив Ю. Нарбут на марці: голівкою заквітчаної молодої української селянки — представницю нашої хліборобської батьківщини, „Золотої Республіки“, чи голову алегоричної жіночої постаті — України, в цьому ж випадку Української Народньої Республіки. За першим поглядом говорить факт, що на іншій марці цієї серії, брунатній з номіналом 20 шагів, вміщено погруддя українського селянина, який держить косу. Тоді ці дві марки були б взаємним змістовним доповненням. За другим поглядом говорить факт, що дівчина в полтавському строю (вінку), а він вважається вже від половини 19-го століття алегоричним представленням України, так як струнка Маріяжана у фригійській шапці представляє Францію, або кремезна Германія в пан-

цирі представляє Німеччину. Погляди філіателістів і мистців поділені. Українці вважають переважно, що на марці зображена селянська дівчина, зате світової слави швайцарський каталог поштових марок Цумштайна пояснює рисунок цієї марки словами „Україна як богиня“.

Два роки опісля, себто 1920 р., як відроджена українська державність хилилася вже до упадку, видано велику серію поштових марок, зложеної із 15 купюр, яку видрукувано в віденському Військовому Географічному Інституті. Тематика цієї серії незвичайно багата: фольклор, краєвиди, герб, історичні події, визначні українці, тощо. На другій марці цієї серії, темнофіялкової барви з номіналом 2 гривень, проекту мистця М. Івасюка, зображена дівчина в полтавському строю, яка держить у лівій руці прапор. Над нею видніє маленький тризуб, а навкруги вміщено напис: Пошта, Українська Народня Республіка, 2 гривні. Тут теж заходить питання чи марка ця представляє алегоричну постать України, чи українську селянську дівчину з народним прапором. До цього останнього погляду прихилиються май-

же всі українські й чужинні філятелісти й мистці.

Цікаво, що рисунки всіх марок цієї серії обрямовані українським орнаментом і мережками, гордістю нашого вжиткового мистецтва і виключним твором українського жіноцтва. Цією дорогою ще раз увійшов чисто жіночий елемент в українську державну філятелію.

Сучасна червона Україна, як непова українська держава, не має власних марок і вживає поштових марок цілого ССРСР. Одиноким витчком являється видана 1923 р. добродійна серія зложена з чотирьох купюр з написами „Пошта У.Р.С.Р.“ і „Допомога голодуючим“. Виконано її в берлінській державній друкарні. Нас цікавлять тут дві марки цієї серії з виразною жіночою тематикою. На чорно-синій марці з номіналом 10 карбованців і з доплатою 10 карбованців представлена українка в багатому й пишному строю, яка лівою рукою пригортає до грудей доростаюче хлопця, а простягнутою правою рукою заборонює приступити жадливій постаті смерти-голоду. На чорно-брунатній марці з номіналом 150 карбованців і з доплатою 50 карб. бачимо молоденьку українку теж у гарному строю, яка розділяє поміж примираючих з голоду хліб. Не знаємо, чи сталося це свідомо, чи підсвідомо, але такі представлені на цих марках дуже велику правду, неначе заповіт цих жадливих фоків голоду в Україні: не комінтерн і не компартія, але животворна сила української жіночости рятує народ у його лихолітті. Знавцям нашої філятелії відома теж і тут одна таємниця. На деяких марках цієї серії містяться водні знаки в формі хрестів і тоді ці марки більш ніж двадцять разів дорожчі. Невідомо, хто відважився в своїй зухвалості вмістити такий контрреволюційний знак на папері державних марок Радянської України. Чи була це якась „буржуазно-націоналістична погань“, що зуміла влізти в харківський „Наркомпошта“ (Народний Комі-

саріят Пошт і Телеграфів), чи завинила тут берлінська друкарня. Правдоподібно грішник сидів таки в Берліні, а рука Кремлю була закоротка, щоб і його післати в цілі перевиховання на Соловки.

Жіноча тематика на піддержавних і недержавних українських марках куди багатша, але розглядати тут, це значило б вийти поза рамці цієї статті. На закінчення слід ще пошукати за українською жінкою на державних поштових марках чужинних країн, бо криється в них чимало цікавого.

На добродійній румунській поштовій марці з 1936 р. з номіналом 10 лейв і з доплатою 5

Жіночі постаті на поштових марках України

лейв, блакитної барви, нарисовано пару в буковинських строях: ліворуч легінь, а праворуч гарненька буковиночка в килтарі. За ними видніють узгір'я та буковинська церква. На 15-копійковій марці ССРСР фіялково-брунатної барви бачимо українські жнива: дві гожі молодичі в вишиваних сорочках глядять за трактористом, який їде широким полем. Під образом підпис російською мовою: „українці“. Марка ця видана всесоюзною поштовою управою і всі написи на ній в російській мові, так що годі вважати її українською маркою. 1940 р. з нагоди перших роковин сумної пам'яті вересня 1939, як „Визволенням братніх народів Західної України і Західної Білоруси“, видано в Москві серію поштових марок, на якій чимало червоноармійців, селян, дівчат і молодич, але селянську ношу представлено так незугарно, що навіть і знавцям було б дуже важко визнатися

ОБІЗДКА ГОЛОВИ СУА ПО КАНАДІ

Із Едмонтону, де Олена Лотоцька промовляла на зїзді Ліги Українських Католицьких Жінок дня 23. і 24. листопада, вона прибула на запрошення Комітету Українців Канади до Саскатону. Тут дня 3. грудня промовляла перед громадством про конгрес МЖР у Гелсінкі та відвідини наших центрів в Європі.

Дня 4. грудня прибула голова СУА до Вінніпегу, де її запросив Комітет Українців Канади. Того ж дня вона відбула нараду з централею КУК-у, в якій поінформувала громадських діячів Канади про проблеми жіночого руху та наших центрів в Європі. Комітет Українок Канади влаштував товариську зустріч Олени Лотоцької з Національною Радою Жінок Канади. У домі п. Гарновецької відбулись сходини, які відкрила голова КУК-у Марія Дима. Олена Лотоцька поінформувала канадійських діячок про перебіг конгресу в Гелсінкі, яким вони були зацікавлені.

Дня 5. грудня голова СУА промовляла перед громадянством Вінніпегу.

в цьому, котрі це українські, а котрі білоруські жінки.

Безперечно, що найкраще мистецьке оформлення знайшла українка на поштових марках своєї власної, самостійної держави. Тепер її гарне обличчя усміхається до збирачів по всьому світі. Українських державних марок покищо небагато, але духовість українського жіноцтва відзеркалилася в них в належному й мистецькому виді. Тому було б доцільно, щоб і українська жінка зацікавилася більше світом української поштової марки, бо досі між збирачами й любителями нашої марки переважають безсумнівно чоловіки. Наші філятелісти радо привітають у своїх рядах збирачок, які своїм особливим, жіночим підходом могли б значно причинитися до плекання цієї цікавої ділянки нашої культури — української філятелії. д-р Роман О. Климкевич

Нова Радість стала...

Морозний, ясний день радісно-промінно вітає робітниць, що нагнулись над шиттям і крізь великі вікна швальної фабрики, посилає їм снопси соняшного саява. Сидять по дві біля кожного столика. Ліворуч кожної з них скринка з вязкою суконь, праворуч друга — порожня. Ліва рука сягає по суконю, швидко, швидко мигають у повітрі голка з ниткою, права рука робить круг і викинчена суконка паде у скриньку, що праворуч. За нею слідує друга, десята, сота. Робота йде швидко, справно. Це відділ де викинують роботу.

Із вулиці доходять метушня і гамір великого міста. І враз, крізь отой великоміський гамір, продирається різний гудок пожежної сторожі. Швалі, наче на команду, звертають голови до вікон.

— Немає дня, щоб не було пожежі! Невже люди аж такі необережні бувають? — дивується, як кожного дня, одна із робітниць — літня жінка.

Хоча й живе тут уже кілька років, проте ніяк не може зрозуміти тієї надмірної метушні, того шаленого темпа.

— Мабуть і стільки нещастя не було б, якщо б не оте приспішене темпо — міркує.

— То це у вас, Софіє, Різдво завтра? — перебиває оті міркування її найближча сусідка, молода, чорноока Глорія.

Софія притакує.

— Софіє! А звільнили вас на завтра? — цікавиться друга, від сусіднього стола.

— Та же звільнили! — каже, усміхаючись, Софія.

— Ви щасливі, Софіє, що маєте ваше Різдво щойно перед собою — завважує Глорія. — Бо наше, на жаль, минуло вже. А я так дуже люблю це свято! Заледви одно мене, зараз же другого жду. Найкраще із усіх свят — правда?

— Авже ж! — одним тільки слівцем відповідає Софія і чомусь важко зітхає.

— А чи у вашому краю теж

різдвяні ялинки бувають? — знову ж питає Глорія.

І Софія оповідає: про Свят-Вечір, про різдвяну ялинку та про освячені традицією різдвяні звичаї, там, у її Батьківщині — в Україні. А Глорія слухає. Час-від-часу її голка із ниткою зупиняється на мить у повітрі, а чорні очі, із зацікавленням, вдивляються в Софіїне обличчя. Та не лиш вона слухає. Слухають і інші швалі, що при сусідних столиках. Та враз у Софіїних очах замерехтіли сльози і вона мовкне. І тоді знову всі нахилиються над роботою та швидко, щораз швидше мигають у повітрі голки. Сонце поволі наближується до заходу і його саяво із Софіїного стола переходить на сусідній.

А Софіїні думки линуць крізь чужі світи та безмежні води, у далекий, рідний край, у тихе подільське село. Линуць туди, де чоловік її священником був та де виховувала вона синів-соколів. Кожного року, вліті, сини приїжджали зі школи, з міста додому. Приїжджали не самі, привозили зі собою і друзів своїх. Скільки ж радости було тоді та безжурного молодого сміху! Здавалося, що від тієї радости молоді і вони, батьки молоділи. Але ті молоді хлопці не лиш веселими вміли бути. Бували хвилини, що вони ставали поважні, може аж надто поважні на свій вік молодий. Це бувало тоді, як відокремлено, у саду нараджувались над чимось. Минулися ясні дні радости і до тихого, подільського села горе завітало.

Старшого сина, Зенка, большевики забрали. А як на зміну большевикам німці прийшли, то вони, батьки, віднайшли його, закатованого, у львівській тюрмі, поміж багатьома іншими. Це було перше велике горе, що мечем обоюдним пробило материне серце. А потім уже слідувало все інше. Німці звільнили із таборів полонених тих, що раніш на тиф хворіли, а вони, проходячи від села до села, заносили до хат, де ночу-

вали, заразки п'ятнистого тифу. І тоді то вмер від тифу її чоловік — умер на стійці свого душпастирського звання.

А пізніше... пізніше молодший її син, Юрко в ліс пішов. Не пробувала навіть зупиняти його. Поблагословила на дооргу і зосталася сама, одна... Пішов і слід за ним загинув. Скільки не розпитувала, нічого не дізналась. Воєнна хвотовина закинула її в далекі світи, як відопваний від дерева листок. А проте в душі все ще жевріє надія, що може колись відшукає таки свого Юрка. Хоча зараз же здоповий розум супротивляється цьому: „Стільки їх, отих юних борців, згинувло по всій Україні, а кожний з них теж мав матір свою, що жде його і не діждеться ніколи. Невже ти матимеш більше щастя, як другі?“

І Софія клонить нижче і щораз то нижче голову та швидко втирає сльози.

— Хай буде воля Твоя свята, Господи! — шепчуть її уста.

— Кидайте роботу, Софіє! Це ж уже дзвонитимуть за кілька хвилин — каже Глорія, поглядаючи на годинник.

Робітниці наспіх одягаються і на звук дзвінка біжать сходами вниз.

— Веселих свят вам, Софіє!

— Веселих свят! Веселих свят! — сипляться побажання з усіх боків. Софія дякує і спішить до брами.

— — — — —

Прийшла до своєї самотньої кімнатки. Вийняла зі шафи чорну, святочну сукню і почала одягатись. Спішилась. Сестринка Оля запросила її на Святу Вечерю, а вона неблизько живе. Забрала святочні даруночки для Оліних дітей і поїхала.

— Як же це гарно, тіточко, що ви прийшли! — вітає її Оля.

— Тето! А мама вже все приладила до Святої Вечері, тільки кутя ще не готова. Пшениця зварена вже, але мак ще не втертий — один наперед одного, говорять малі хлопчики.

І тета береться терти мак. А

малих уже немає в хаті. Побігли до гаражу за сіном. І вернулися разом з батьком, несучи маленьку вязочку сіна. Журились тільки, що дідуха в них не буде. Зараз же станули у вікні — виглядали першої зірки.

— Зірка! Зірка! — Є вже зірка, тето! — скрикують.

І починається Свята Вечеря. На столі свічка, святочний колач та одно злишне накриття. І сліднують страви одна за одною. Такі ж, як там — на рідних землях. Під ялинкою дарунки для всіх. Хлопята хвилюються, розв'язуючи стяжинки. А як розв'язали і заглянули всередину, то їхній радості немає кінця.

— А чому ви, тето, не дивитесь, що приніс вам янгол від Ісусика? — дивуються.

— Я зараз, діточки!

І тета Софія починає розвивати, призначений для неї пакуночок. Та так і залишає його нерозвинутим. У руках держить лист, що був заткнутий за стяжинку.

— Та невже лист? Від кого ж це? — здивувалась.

Хвилювання відобразило її віддих. Розгорнула, зложений четверо, листок паперу й почала читати:

„Дорогі Олю й Славку! Принадково довідався я, де живе те та що діждались уже двох синів. Поздоровляю! Навіть докладну Вашу адресу отримав я від добрих людей. Чи можете уявити собі мою радість з того приводу? А в мене прохання до Вас, мої дорогі: напишіть, що сталося з моєю матусею. Перед кількома роками був я на тому місці, де колись стояла наша хата. Застав лиш, заросле бур'янами, пожарище. Жду Вашої відповіді. Пишіть на подану нижче адресу. З Різдрвом Христовим бажаю Вам всього найкращого. А Ваші малі козаки хай ростуть швидко — Україні на славу!
Юрко”

Тета Софія підняла очі і з непорозумінням дивилась по всіх. А по обличчю спливали сльози радості і спадали на чорну, святочну сукню.

— Тільки, як же це? Це ж не його прізвище на адресі — дивувалась, наче сама про себе.

— Видно, в Юрка тепер інше прізвище, тето — завважив Славко.

Мовчки хитнула головою. Яка ж радість! Її син, її Юрко живий і оце шукає своєї матусі — по всьому світу шукає. А кажуть, що світ великий і широкий. Не такий в же широкий, щоб син матері не зміг віднайти. Він живе! І вона, мати його таки побачить його колись! А тепер напише йому — про все напише... І пошле в листі своє, материне благословення... І піде її лист по через світи далекі, по через моря глибокі — до нього піде...

Посідали біля ялинки і колядували — Оля і Славко та оба хлопчики. А тета Софія примкнула очі і в пам'яті почали виринати одна за одною незабутні картини: ось колядники — старші газди з колядою прийшли до панотця. Їхні поважні, могутні голоси звіщають, що „Бог Предвчний народився”. Панотець просить їх у хату і починається Різдрвна гостина. А під вікнами знову ж задзвеніли голоси — цим разом уже хлопчачі — колядують „Нова радість стала”. В хаті усі притихли, заслухались.

— Та бо то й колядують не будьяк! Не знати чиї це хлопці?

— Та це ж наш вертеп і наші хлопці — Зенко і Юрко зі своїм гуртом, на „Рідну Школу” колядують — радіє паніматка, дивлячись у вікно, на якому мороз малює срібні квіти. А малі колядники безупинно тупають ногами і колядують... І несеться їхня „Нова радість” широко і далеко понад розлогими, присипаними снігом, подільськими ланами.

Але що це?! Невже це не спогад, а дійсність? Чи ж би це її хлопчики прийшли заколядувати своїй матусі?

Відкрила очі. Оля зі Славком сидять — поважні, задумані, а їхні хлопята задивлені у ялинку, колядують самі. Колядують: „Нова радість стала”. Їхня „Нова радість” обмежена лиш до того куточка, де стоїть, освітлена яскравими електричними свічками, ялинка. А вони радіють, бо іншої радості не бачили й не знають.

„Верни волю, даруй славу нашій Україні...” — дзвенять і перемагаються хлопчачі голоси.

— Не знати, яка то Вона, та Україна в їхній уяві? — думає тета Софія. — Вони ж бо на чужині родились. Верни, Господи, тую волю Україні, а нам — Україну верни! Щоб ці малі могли заколядувати колись на рід-

На різдрвній виставці, що її влаштовує щоріку Salon d' Entance для дітвори Франції — Союз Українок Франції виставив модель української хати. Хатину виконав інж. Мазур, а внутрішнє устаткування й ляльки — членки СУФ-у.

Як ми прибирали ялинку

„Різдво у світі“ — ось гасло, під яким Музей Науки й Промислу в Шикаго влаштує щорічний Різдвяну імпрезу. Щороку інша національність прикрашує велику ялинку. З любов'ю й умінням працює над її прикрасами якась національна група.

У 1953 р. прийшла черга й на нас, українців. Вже кілька разів беремо участь у цій імпрезі разом із українською православною парохією св. Володимира. 22 Відділ СВА разом із жінками з парохії зійшлися на нараду. Як прикрасити ялинку, щоб надати їй своєрідного вигляду? Аджеж ялинка не є нашим народним звичаєм і хоч поширилась по всій Україні, проте не мала в нас окремих прикрас.

Дружній гурт жінок під проводом Юлії Назаревич приступив до діла. По довгих дискусіях рішено вибрати як матеріал — соломку. Її можна тут дістати в різних видах. А розяснити їй скромний вигляд — найкраще барвними коралями. Чудово! Хіба солома не є продуктом нашої країни, де хвилюють лани пшениці й жита? А коралі — це ж наше намисто, що прикрашує дівчину в народньому вбранні!

І закипіла праця. Соломку покращили на більші й менші кусники, купками поклали намистини. Насилуючи на нитку або на дротик, пробували творити. З увагою придумували все нові форми, щоб нічого не повторювалось. Як радісно було спостерігати юшечки, ліхтарики, зірки, що виходили

них землять оцю, найкращу та найбільш радісну із усіх колядок: „Нова радість стала“. Щоб заколядували її так, як колись, давно, тупаючи засніженими чобітками, колядували під вікном мої хлопчики. Бо, щоб ця коляда звучала могутньо і радісно — її треба колядувати на рідних просторах — під синім небом України.

Марія Остромира

дили з-під рук. Десь відлітала втома робітного дня, призабувся фабричний поспіх. Радість творення чогось нового захоплювала.

Цікаво було спостерігати хід роботи. Напружено застановляється одна над кожним новим виробом. У другій легко працює думка й лиш мигають руки. А он знов виростає складна будова нового „соломкового“ твору. Що це буде? А тут простенькі нескладні зразки, а які вони різні!

У ході роботи виринали нові помисли. Жінки з парохії, що походять із центральних земель, запропонували вживати штучного снігу до прикрас. Таких куль, дзвіночків і зірок є багато в продажі. Гладкі, білі, не роблять враження. Але прикрашені нашим орнаментом розквітають на ялинці, неначе диво. Снігові кулі стали ми обводити взором по середині, або ділити золотим шнурочком на частинки, в яких був уміщений якийсь мотив. Взір виробляли намистинами або лелітками, що їх втикали шпильками у снігову масу.

І з білого снігового тла виринули незабаром різні взори — то гарячі гуцульські, то ніжні полтавські. І стали знов по-

руч соломкових виробів — свідчити про красу нашої Батьківщини на великій зеленій ялинці.

А коли ялинка станула посередині музейної галі — о, то було що бачити! Ще під час того, як ми прибирали її, підходили до нас усі зацікавлені в імпрезі з пропозицією, щоб ми й їм виконали кілька таких прикрас. Редакторка журналу Беттер Говм Лівінг звернулася до нас за поясненнями, яке значення мають ці прикраси та хто їх виконав. Прохала позичити їй кілька найкращих зразків для використання у своєму журналі. Працівники музею розказували, що ще не було ніколи такого скупчення відвідувачів коло ялинки, що того року. За прибрання ялинки українська група дістала грошову нагороду.

У цьому почині виявила себе знов українська жінка на еміграції. Відірвана від рідного краю, вона зачерпнула з власної уяви, щоб дати американському оточенню поняття про красу своєї Батьківщини. І хоч це дрібний вклад, проте він лишив свій слід у відношенні нашого докільля до проявів нашої культури.

Н. Каменецька

З НАГОДИ РІЗДВА ХРИСТОВОГО І НОВОГО РОКУ

передає найщиріший привіт

ОКРУЖНА РАДА СВА У ФІЛАДЕЛФІЇ

Головній Управі, Відділам та членству.

Зокрема бажає Веселих Свят **Марії й Михайлові Насевичам**, що послужили нам при різних нагодах, **Анастазії Рудакевич**, що допомогла в Різдвяному виступі Окр. Ради в Гімбелса, та **Марії Ганусей**, що безкорисно проголосила останні дві імпрези Окр. Ради в радіо

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Анна Сивуляк, голова; **Ол. Коломінська-Сердюк**, місто-голова; **Ірина Качанівська**, секретарка, **Михайлина Чайковська**, касієрка.

У 70-ліття жіночого руху:

На нашу анкету

Редакція „Нашого Життя“ звернулася із запитом до декількох жінок, що користають із здобутків жіночого руху, або пробивають шлях у ньому. Поволі напливають їх відповіді, що дають певний вгляд у цю проблематику.

Марія Бек, Дітройт

Радна міста Дітройту, ще молода й вродлива жінка, має за собою цікавий життєвий шлях. Народжена в ЗДА, вона на бажання батьків виїхала до Галичини, щоб там закінчити середню освіту. Повернувшись, вона з усім молодечим запалом кинулась у вир громадської праці. Була співосновницею Відділу СУА у Дітройті, видавала в рр. 1933-34 журнал „Жіночий Світ“, співпрацювала в Українському Комітеті Світової Виставки в Шикаго. Коли закінчила правничу освіту, вступила до суду. У 1949 р. увійшла як перша жінка до Міської Ради м. Дітройту і зберігає досі це становище.

— Правнича освіта дала мені широкий погляд на становище жінки у суспільстві, відповідає Марія Бек на наш запит. Вивчаючи закони, я продумувала над тим, що вони є впливом чоловічого думання. Тому коли мені прийшлося вибирати ділянку праці у своєму фаху, я рішила піти туди, де потрібно жіночого серця і жіночої руки — до суду над малолітніми злочинцями. Цих кілька років, що я провела там, дали мені дуже багато. Щоб зрозуміти малі звихнені істоти, я досліджувала тло, шукала за причиною лиха. І знов наткнулась на суворий суспільний лад, що не запобігає цим нещастям. Я зрозуміла, що без впливу на управу міста не можна буде нічого змінити. Це й спонукало мене кандидувати на міську радну.

— Перша кампанія не дала успіху. Від хвилини, коли в ЗДА жінки дістали право голосування до міської самоуправи, жінки в Дітройті кандидували, але ніколи не мали успіху. І ме-

Марія Бек, радна м. Дітройту, відгукнулась на нашу анкету

ні всі відраджували. Виборча кампанія вимагає великого зусилля і багато жінок знеохочувалось. Але я не відступила. Як дуже відчула я легковаження жінок у громадському житті! Мені не давали голосу, мене не хотіли слухати, а коли я добилась виступу, то мене ставили завжди на останнє місце. Та я не знеохочувалась. Я вивчала середовище, шукала дороги, підходу і старалась завжди дійти до серця своїх слухачів. І коли в листопаді 1949 р. по півночі я довідалась, що я перейшла, тоді знала, що шлях мій і надалі не буде легкий.

— І я не помилилась. Перший раз у раді м. Дітройту засіла жінка! І то не на те, щоб тут засісти, але щоб перевести певні реформи, щоб вказати на за-

грозу, що висить над молодим поколінням Америки. І в тому ж році я цю працю почала.

— Які мої осяги? О, вже зроблено багато. Є вже комісія опіки над молоддю, а тепер у проекті будинок для молоді. У праці міської ради я співпрацюю в різних акціях і проектах. Я все напоготові! Показується, що всюди потрібно жіночої руки — не тільки в опіці над молоддю. Та тепер є ще одна жінка в Міській Раді і ми ділимося завданнями.

— Мое відношення до жіночих організацій відоме. Я ж була співосновницею 16 Відділу, першою секретаркою Філії СУА. Я є далі членкою СУА і коли тільки мене потребують, я все готова допомогти. Також належу до американських жі-

Оксана Мошинська

В сучасну добу поширення в мистецтві різноманітних модерних напрямків, які намагаються здивувати глядача несподіванкою, заскочити деяким трюком і „новиною“, губиться самий критерій мистецтва. Дуже часто, за таким „модерністичним“ напрямком криється брак вишкolenности, хисту, уміння і просто всякої праці. Щоб обдурити „споживача мистецтва“, солідна праця і справжнє уміння заступається дешевим, „легким“ рисунком, до того навмисне загадковим і незрозумілим. До того ще обвинувачено публіку у відсталості, консерватизмі, браку розуміння мистецтва, „міщанському смаку“ та інше. Між тим, не рідко, власне той модерний напрямок криє в собі примітивізм змісту і форми, маскування примітивності самого мистця. А ще гірше буває, коли той „модерний“ твір лише наслідуює вже відомий, переспіваний, напрямок з-перед декілька десятків років, та пописується такою своєю „новиною“ перед „відсталим“ своїм громадянством. До того ще деякі ультра-модерністичні напрямки криють у собі елементи деструктивні, розкладові і не приносять суспільству жадної користі. Звичайно, це не відноситься до всіх модерністичних мистців, поміж якими є справжні творці дійсно нового й оригінального мистецтва.

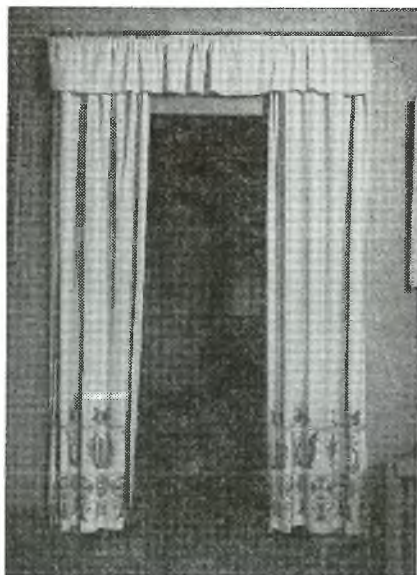
В прискореному темпі сучасного життя, звичайно, міняються не тільки напрямки мистецтва, але і самі галузі мистецтва,

ночих організацій. Але постійних завдань не можу брати на себе, бо не стає на те часу.

Та це зрозуміле. Марія Бек, що розпочала свій шлях на терені жіночих організацій, силою своєї індивідуальності та озброєна знанням, увійшла в загально-громадське життя ЗДА. Вона йде за найновішим кличем жіночого руху, змагаючи до скріплення впливу жінок на суспільство.

приспосовуючись до потреб і вимог життя.

На тлі тої пестрої сучасности, поспіху в праці, надолуження самої праці та уміння — „ерзацом“, особливо приємно спинитися над мистецькою працею, що криє в собі справжню працю, непідроблену любов до мистецтва, незвичайну пильність, рідку старанність, а до того ще молодого адепта мистецтва.

Завіски на двері з ручно мальованим орнаментом виконання О. Мошинської

Оксана Мошинська, вихована в обставинах, в наші часи досить рідких, коли ціла родина займалася мистецтвом. Батько О. Мошинської визначний мистець монументального малярства, краєвиду і портрету. Доданий тут портрет Оксани Мошинської, у виконанні її батька Володимира Мошинського, якнайкраще віддає тип, індивідуальні риси і внутрішні психоаналітичні особливості артистки.

Оксана Мошинська народилася в Ізмаїлі над Дунаєм в свідомій українській родині. Вчилася в гімназії в Ізмаїлі до 1944 року, а матуру здобула на еміграції в 1947 році в Інсбруку в Австрії. В роках 1947—1949 студіювала на Університеті в Інс-

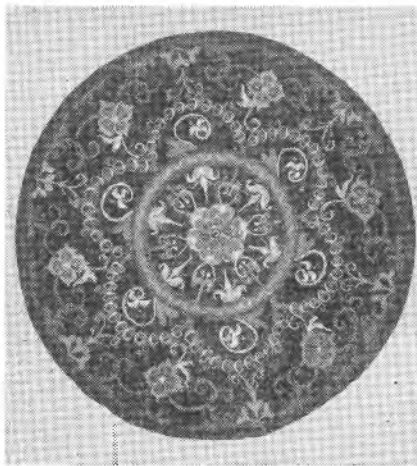
бруку, спочатку на архітектурному відділі, згодом на відділі історії мистецтва. На Університеті відвідувала також обов'язковий курс малярства професорів У. Кюна і Ф. Кеберла. Закінчила курс малювання в Джордж Вилієм Каледж в Монреалі в Канаді, тепер відвідує курс рисунку директора малярської школи д-ра А. Лісмера в Монреалі. Від 1950 року постійно працює в мистецько-промислових підприємствах в Монреалі, як фахова, мистецька сила — у вітражній майстерні Гвідо Нінчері і текстильному підприємстві — виконуючи головно зразки орнаментики і модерних взорів текстилю. Крім того, поза денною заробітковою працею, пильно працює „для відпочинку“ над своїми улюбленими мистецькими працями.

О. Мошинська займається передовсім мініатюрним малярством. Її мініатюри на порцелянових та інших дощинках і медальонах, кости й дереві незвичайного типу і розміру. Наприклад, на фігуровому рисунку розміру 1 інча живо і деталічно намальовано постать Богородиці з дитятком. На іншому образку 7/16 інча бачимо погруддя Ісуса Христа розміру 1/4 інча. Презицизність рисунку і точність обрисів тут справді подивугідні, причім мистець виконує все без окулярів чи побільшаючого скла. Такі малюнки навіть неможливо виконувати найменшими пензлями, які є в продажу. Тому мистець робить собі спеціальні пензлі, які складаються лише з кількох волосочків. Такі мініатюри дуже тяжко репродукувати на папері найточнішою друкарською технікою, тому ми навіть не ризикуємо подавати репродукції в нашому часописі. Одначе дивує не тільки сама прецизна техніка рисунку О. Мошинської, але також формальні вартості її. На тих мініатюрах прекрасно передано тип і вираз обличчя, страждання і муки Ісуса Христа,

материнська любов Богородиці, добрячість св. Миколи...

Інший приклад, писанки О. Мошинської розміру не цілого інча (з дерева), відтворюють ціле мереживо українських орнаментальних мотивів і барв звичайної писанки. На скриньочках, медальонах, тарілочках та інших подібних працях, артистка витворює дрібне мереживо орнаментальних мотивів, що крім свого віртуозного виконання, дають своєрідну стилістику. Мистець бере поодинокі елементи з української народної та історичної орнаментики, але компоує мотиви свobodно та оригінально, досягаючи тим враження нового, модерного взору. Можна, розуміється, різно задивлятися на таку методи творення. Існує погляд, що треба, мовляв, точно дотримуватись „чистих“ народніх зразків. Знов має певну підставу також інший погляд, що таке повторювання „людових“ мотивів, зупиняє розвиток мистецтва, є лише епігонством, тоді, як творча, вмiла перерібка народнього мистецтва, дає справжній поступ будучности для розвитку національного мистецтва.

Подаємо тут репродукцію тарілочку з розписом О. Мошинської, побільшену двічі, яка наочно переконує, що творча праця над українським орнаментом дає справді новий, свіжий твір. Можна, розуміється, критично ставитись до уживан-

Розпис тарілочку виконання О. Мошинської

ня тих чи інших мотивів, більше чи менше „народніх“ чи „історичних“ і композиційної методи почерпнутої з ренесансового чи іншого стилю, кольористичних сполук та інше, але безсумнівним залишається, що орнаментальні композиції О. Мошинської мають вироблену методи почерпнуту з її практики в промисловому виробництві, а крім того відзначаються індивідуальним стилем та високим мистецьким рівнем.

Таксамо, незвичайно прецизно виконує О. Мошинська ручні праці, зокрема вишивки, які свідчать, що рука мистця точніша від прецизної машини. Графічні праці артистки цікаві своїм символічним змістом — це світ фантазій, позареальностей з відьмами, духами, гральними картами, місяцем, ворожбою. Також сама форма тих графік не реалістична і стилізована.

Треба ще звернути особливу увагу на праці молодої артистки, що відносяться до мешканцевої культури і домашніх мистецьких праць. Подаємо тут зразок завісок на двері. Декоративна драперія, злегка жовтавого кольору, в нижній частині має ручно мальований орнамент спеціальними фарбами. Використано тут мотив українського „козацького“ гапту 17-18 ст. дуже влучно, хоч бажано було б цей мотив перетворити в більшій мірі. Такий спосіб прикраси більше надається до модерного устаткування, ніж традиційна вишивка хрестиками. Ця остання дуже гарна і на місці коли вона прикрашує сорочку та такі дрібні полотняні вироби, як хустки, серветки тощо. Але для великих гардин, портієр, завіс та подібних декоративних тканин вона за дрібна, не намісті і до того ще надто геометричного рисунку. Кожний матеріал і призначення речі вимагає своєї форми і прикраси, свого мірила і своєї мови. Мотиви вишивки хрестиками не надаються для кераміки і посуду, для стін, підлоги чи інших предметів. Зовсім спотворено виглядають вишивкові мотиви на писанках, як це по-

Молода малярка Оксана Мошинська. Портрет у виконанні В. Мошинського.

чали робити деякі писанчарки в Америці. Там мусять бути мотиви інші, більш відповідні до самого матеріалу, техніки виконання і мірила самого предмету. І так стилізований рослинний мотив, почерпнутий зі старих гаптів, у великому мірилі знаменито підходить до драперії великих модерних дверей чи арки. Це взори легкі, бо лише мальовані і не обтяжують прозорої завіси грубістю своїх ниток. Вони також надаються для масової репродукції, способом надруку чи машинового ткання і тому також більш відповідають сучасній техніці виробництва.

Мистецька праця Оксани Мошинської йде в різноманітних напрямках і галузях мистецтва, однак її практична праця в галузі промислового мистецтва, спрямовує її зацікавлення переважно в русло ужиткового, прикладного мистецтва, де створила інтересні зразки, що виблискують оригінальним замислом і своєрідними мотивами, не затрачуючи виразного українського стилю.

В. Січинський

ОСОБИСТЕ

Зприводу 35-ліття мистецької й наукової праці нашого співробітника проф. Володимира Січинського найщиріші побажання складає

Редакція „Нашого Життя“

Над могилою Лідії Садовської

Вістка про смерть Лідії Садовської 22. червня ц. р. засконала всіх, що її знали, поважали й любили. Це так ясно стоїть перед очима її елегантна постань, що звертала увагу кожного, де б не з'явилася. Але вона звертала увагу не тільки зовнішнім виглядом. Кожний її виступ на громадському полі, реферат, чи участь у дискусії імпонували сміливістю думки, річевістю та гарною формою вислову.

Походила зі старого священничого роду Струтинських на Волині, де старанно плекали українську традицію. Лідія Садовська завжди розказувала про свою рідну хату з великим пієтизмом. З особливою пошаною згадувала свого діда, священника Волкового — Михалевича, який тишився великим авторитетом у родині та серед народу. Не зважаючи на царський режим, він виховав два покоління своєї великої родини в українському національному дусі, в любові до рідної мови і свого народу.

Після закінчення гімназії Лідія Струтинська студіювала на Вищих Жіночих Курсах у Петербурзі. Там застала вже добре зорганізоване українське студентське життя, в яке відразу включилася й активно працювала. Кожна висока школа в Петербурзі мала свою студентську організацію. Лідія Струтинська була головою студентської громади при Бестужівських Вищих Жіночих Курсах, де вона студіювала. З часом виявилася потреба утворити центрально студентських організацій. Для обговорення справ цієї організації найчастіше збиралися у сестер Струтинських, бо їх помешкання вважалося за найбільш конспіроване. На таких зібраннях деколи діставалося від Лідії Струтинської тим промовцям, які, хоч були українцями і провадили українську працю, не знали української мови. Також в суперечках з росіянами відважно обстоювала окремішність української мови від московської, покликуючись

на таких видатних учених, як Бодуен де Куртене.

Громадська праця Лідії Струтинської у Петербурзі не обмежувалася тільки до студентських організацій. В 1914 р., на початку першої світової війни, для української пропаганди нав'язала зносини зі солдатами і заложено для них регулярні курси. У цій роботі Лідія Струтинська приймала також активну участь.

В тому часі познайомилася із Валентином Садовським, який, по закінченні київського університету, переїхав до Петербургу і вступив до політехніки на економічний відділ. Він був видатним діячем у громадському студентському житті, викладачем на українському таємному університеті та пропагатором серед військових.

І так дві сильні індивідуальності відчули себе і подружилися.

Коли настала революція 1917 року, багато українців переїхало з Петербурга на Україну, бо потрібно було багато рук для праці у відновленій Українській Народній Республіці. Прибули до Києва також Валентин і Лідія Садовські та поринули в громадській і політичній праці.

Та не по силі було вдержатися українській державі. Коли після трилітньої героїської боротьби українська армія змушена була відступити перед значно сильнішим ворогом, уряд УНР та велика частина українського народу приневолені були вийти поза межі своєї батьківщини. Л. і В. Садовські переїхали в листопаді 1920 р. з урядом УНР до Тарнова в Польщі, де впродовж декількох років перебували в тяжких матеріальних умовах. Там також пережили велику родинну трагедію — втратили 1½ річну донечку Оксану.

Хоч еміграція бідувала, але люди з громадським почуттям і тут не могли сидіти без діла. Життя підказувало, до якої праці треба братися. Лідія Садовська разом із другими жінками заложила жіночу органі-

зацію й активно працювала спочатку як член управи, а потім як голова. Праця їх ішла головню в напрямі допомогової акції, яку проводила американська організація УМСА, влаштовуючи доживлення для дітей і хворих жінок. Великою матеріальною допомогою для голодуючої еміграції був, організований Лідією Садовською, збут українських вишивок серед американців та англійців.

Коли за деякий час утворилася можливість студіювати чи викладати на вищих школах чеських та українських, багато нашої молоді та професорів переїхало туди. Опинились у Празі в 1925 р. також Л. та В. Садовські з дочкою Іриною.

Почуття волі, культурні умовини життя та матеріальне забезпечення в скорому часі повернули Садовським здоров'я, силу і настрій. В. Садовський став професором Укр. Подебрадської Академії. Спочатку жили вони в Подебрадах, а пізніше в Празі. Тут уже від 1923 року діяв Український Жіночий Союз, який у той час, під головуванням відомої діячки Зінаїди Мірної стояв на високому рівні. Лідія Садовська впродовж двадцяти років виконувала різні функції в управі Укр. Жін. Союзу: секретарки, заступниці голови, голови ревізійної комісії, голови культурно-освітньої комісії і на кожному пості виявляла широку ініціативу, знання справи, обов'язковість і педантичну точність.

Укр. Жіночий Союз мав завжди представництво в чеській Національній Раді, де виступав з рефератами. Особливо активно працював у комісії „Духової свободи жінки” та в чеській жіночій „Лізі мира і свободи”. За ініціативою українських делегаток ця „Ліга” ухвалила протести проти суду над членами СВУ та проти „паціфікації” в Галичині. Представниці Укр. Жіночого Союзу також доставляли чеським делегаткам на міжнародні жіночі конгреси матеріяли, як напр. про голод на

Із ювілею 6 Відділу С У А

Анна Мельник,
голова 6 Відділу

Україні, про знищення прав людини під советами і т. д. У цій діяльності велику роль грала Лідія Садовська.

В 1934 р. Л. Садовська їздила з Праги у складі делегації від Укр. Жін. Союзу на жіночий конгрес у Станиславові, де виголосила дуже цікавий реферат на тему: „Положення жінки й дитини в Советському Союзі”. Крім того вибрано її секретаркою конгресу та приймала участь у резолюційній комісії конгресу.

Прихід большевиків до Праги особливо тяжко морально вдарив Лідію Садовську. Її чоловіка Валентина Садовського большевики вивезли і він у дуже скорому часі помер у ківській тюрмі. Залишилася їй ще тоді замужня дочка Ірина і двоє внуків, з якими вдалося їй виїхати до Голяндії, а звідтіля до Канади. Здавалось би, що на вільній землі Канади хоч на схилі віку заживе при родині спокійним життям. Та не судилось. Невблаганна смерть і тут досягнула її, вирвавши з наших рядів небуденну громадську діячку в українському жіночому русі та на міжнародньому жіночому полі, де завжди була духово і зовні якнайкращою репрезентанткою.

Хай Господь Бог пішле їй вічний спокій!

Стефанія Нагірна

Вже проминуло 20 літ від хвилини, коли 5. серпня 1934 року оснувався в Рочестері перший Відділ СУА. Вписалось до нього 27 членок. Першими урядничками були: Теодозія Матковська, голова, Меланія Теребушка, секретарка, Стефанія Турула, касієрка. По наміченні пляну праці зібрано 2.40 дол. членських вкладок. Це був початок життя Відділу.

Як пробігало воно далше? Не будемо тут подрібно вичисляти кожної імпрези. А скажемо, що Відділ zorganizував за 20 літ — 9 театральних вистав, 17 концертів-академій, 2 віча, 8 гостин, 12 пікніків, 3 посвячення прапорів, 32 забави. Разом 83 підприємства.

Правда, він не обмежився першими 27 членками. Сьогодні Відділ начислює їх 99. За 20 літ вони відбули 209 сходин, а в тому і річні збори. Згадаймо хоч тих, що в уряді несли трудні завдання. На чолі уряду стояли по черзі: Матковська, Бігун, Дмитрів, Мазурик, Попович, Стахів, Хмеляк, Герула, Мельник. Секретарками були: Теребушка, Мазурик, Іванів Микитинська, Гунька, Місюра Пастущин, Андрусів, Смеречинська, Онуфрик. Касієрками були: Турула, Герула, Дмитрів. Стахів, Пастущин, Кузьмик, Теребушка, Сулима, Андрусів Шургот, Якимів.

Про розмір праці Відділу ми вже чули. Але перегляньмо ще мірило, що є найкращим показником його активності, себто його грошові обороти. За 20 літ членки зложили 2,328.80 долларів членських вкладок. Але виплатили далеко більше. За 20 літ 6 Відділ СУА пожертвував 4,242.61 дол. на різні цілі. Цікаво переглянути список тих жертв, бо в ньому відзеркалюються всі кличі й потреби українського суспільства.

На першому місці стоять пожертви на нашу церкву (1,506.68 дол.) і це свідчить про глибоке привязання наших членок та розуміння для церковних по-

треб. Окреме місце в виплатах займає Централь СУА, що одержала суму 955 дол. На інші народні цілі виплачено 1,780.00 дол. Тут бачимо пожертви на хор Кошиця, допомогу студентам, хворим, політв'язням, інвалідам, жертвам повені, Рідній Школі, Союзові Українок у Львові, Боевому Фондові, матерям Біласа і Данилишина, Жіночій Долі, Народній Лічниці на дім Лесі Українки, на зрив Карпатської України, на ЗУАД-Комітет, на скитальців-залишенців. Всі пекучі потреби, всі кличі знаходили відгук у далекому Рочестері, у серцях скромних жінок, але вірних дочок українського народу.

Відділ є членом Українського Конгресового Комітету і Зеднаного Українсько-Амер. Допомогового Комітету. Співпрацює з усіма громадськими організаціями Рочестеру, що плекають національні та релігійні цінності у своїй роботі.

Дня 19. вересня ц. р. 6 Відділ відзначив 20-ліття свого існування. О год. 4-й відправлено панахиду за померлих членок, а саме: за Матковську, Турулу, Башук, Синявську, Соکیلську, Тицьку, Олексин, Павлович, Пелюшак, Круль, Костів, Гнатів, Хомин, Павлів, Прокопів, Грицак, Гнатків, Мудрик, Дмитрук. Плекан, Андрусів. По панахиді зібрались членки в парохіяльній залі. Голова Відділу п. Мельник відкрила святочні сходи молитвою за покійних членок та проханням до Бога за здоров'я і витривалість до дальшої праці. С. Онуфрик привітала членок із нагоди 20-літнього ювілею від Централь СУА, зясувала тісну співпрацю Відділу з Централєю і відчитала звіт праці Відділу за 20 літ. По звіті голова попрохала зібраних до вечері. У дружньому гурті засіли побіч себе давні членки-основниці й ті, що прибули недавно. Здавалось, що якась внутрішня сила лучить усіх в одну нерозривну сімю. Промовляли членки-основниці пп.

✠ По смертній згадці

Дітройт, Миш.

В останньому часі дві визначні громадські діячки Дітройту зазнали важкого удару долі. Співчуваючи з ними, подаємо посмертні згадки про їх чоловіків, що були цінними громадськими одиницями та щиро піддержували своїх дружин на їх громадському шляху.

Павло Прокопович

Дня 6. вересня відійшов на віки активний громадянин Дітройту, бл. п. Павло Прокопович, проживши 56 років. Походив із с. Скали, пов. Борщів. До Америки приїхав у 1913 р. молодим хлопцем. Зараз же включився в працю української громади. Налігав до хору ім. Котляревського, до парохіяльної оркестри, до Т-ва св. Михаїла, до Робітничого Союзу, до Демократичного Клубу. У церковному комітеті урядовав 8 літ. Брав участь у всіх церковних і світських імпрезах та радо жертвував на народні цілі.

Був одружений із Марією Шалабан, що є відомою громадською діячкою у Дітройті. Похорон Павла Прокоповича відбувся 11. вересня 1954 з каплиці похоронного закладу Ю. Рудого до церкви Непорочного Зачаття. Службу Божу відпра-

Герула, Тербушка, Гунька, Стрілець. Відновляли картини минулих літ, труднощі та успіхи. Промовляли й нові членки, висказуючи признання для осягів Відділу.

Найстарша членка і найбільш заслужена громадянка п. Пюта започаткувала збірку, що дала у висліді 25 дол., які призначено на пресовий фонд „Нашого Життя“. Прощаючись членки дякували урядникам за прийняття і підписали привіт голові Централі з нагоди її повороту з Європи.

Дай Боже діждати срібного ювілей 6 Відділу із ще більш успішною працею та з більшим числом членок!

Софія Онуфрик, секретарка

вили о. монсіньор Шмондюк, о. Скасків і о. Княгиницький. При великому здвизі людей відпровали покійного на вічний спочинок.

Бл. п. Павло Прокопович залишив у смутку дружину Марію, сина Володимира, невістку Павлину, двоє внуків, одного брата і три сестри.

Нехай американська земля буде йому пером!

Меланія Годованець

Іван Хомяк

Дня 3. листопада помер трагічно смертю, повертаючись із праці бл. п. Іван Хомяк, проживши 53 роки. Походив із с. Серники, пов. Бібрка. Як молодий хлопець у 1919 р. брав участь у визвольних змаганнях. До Америки приїхав у 1926 р. і тут у 1933 р. одружився. Був членом Укр. Нар. Союзу, Від. ч. 146.

Вістка про його смерть струнула всіх приятелів і знайомих. Покійний прикладав велику вагу до громадської праці, брав участь в усіх імпрезах і радо жертвував на народні цілі. Був прихильником Союзу Українок Америки і завдяки цій його поставі й піддержці його дружина, відома українська діячка Дітройту, могла провадити жертвенну працю на культурно-освітньому полі.

Похорон відбувся дня 6. листопада з похоронного закладу Ю. Рудого при великій участі громадянства. Похоронні Богослуження відправили оо. Білецький і Качмарський. Під час тризни, яка відбулася в Демократичному Клубі, п. Василь Довгань просив присутніх зложити пожертви на народні цілі. Збірка принесла 50 дол., з яких 30 дол. призначено на пресовий фонд „Нашого Життя“, а 20 на сиротинець у Філадельфії.

Покійний залишив у важкому горю дружину Катерину, дочку Мирославу, брата Степана з дружиною і швагрів Казимира й Івана Василиків. Нехай Всевишній потішить Вас, дасть сили видержати цей важкий удар, а покійному вічний супокій душі Його, бо така воля найсправедливішого Судді.

THE WOMAN OF UKRAINE

Таку назву носитиме книжечка, яку підготовляємо. Над її змістом працює ред. колегія, що складається з фахівців. Книжечка має дати англійською мовою перегляд розвою і громадського шляху української жінки.

На початку короткий вступ про географічне положення і історичний розвій українського народу. Слідє статистичний перегляд укр. жіноцтва на рідних землях і на еміграції. Потім — українська жінка у мистецтві й професійному житті, а далі перегляд її громадського шляху. На кінци — перелік усіх жіночих організацій та характеристика їх.

Гарне оформлення і друк цієї книжечки вимагає фондів. Про це повинні пам'ятати Відділи США, що підготовляються до святкування 30-ліття своєї організації. На міжнародньому ґрунті та в зустрічі з американками потребуємо такого інформаційного матеріалу.

Жертуйте на видання „The Woman of Ukraine“!

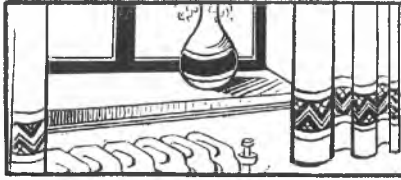
ПОМИНКИ

У сорок днів по смерті бл. п. Павла Прокоповича, активного громадянина Дітройту і чоловіка визначної членки США, відправлено в церкві Богослуження. Вдова покійного, п. Марія Прокопович запросила присутніх на малу перекуску до себе. Тут на заклик Юлії Кульчицької, членки 26 Відділу США, переведено збірку на „Наше Життя“, яка дала 20 дол.

Жертводавцями були: Марія Прокопович 5 дол., по 1 дол. зложили: пп. Катерина Сива, Іва Пиндик, Анна Дирбавка, Софія Вергун, Наталія Біло, Софія Чарнецька, Марія Стойко, Марія Лучка, Віра Вовк, Ольга Денді, Параскева Бас, Юлія Кульчицька, Меланія Годованець, Д. Прокопович і п. М. Прокопович.

Щире Спасибі!

Юлія Кульчицька,
членка 26 Відділу США

У НАШІЙ ХАТІ

Бібліотечна шафа

Коли перейдемо ново-влаштовані мешкання наших знайомих, якось ніде не знаходимо цього нашого давнього приятеля — бібліотечної шафи. А вона мигає в наших споминах із нашого дитинства: ясна, дубова, чи темна оріхова. І з-поза скла блистять у думках золоті написи: Кобзарь, Із вершин і низин, Царівна...

Чомусь її немає в наших су-

НАША ДИТЯЧА СТОРІНКА

Вже четвертий рік дитяча сторінка допомагає матерям розважати й повчати дівчурі. Коли появилася довго жданий дитячий журнал „Веселка“ — виринуло питання — чи продовжувати відділ „Нашим малятам“?

Показалось, що треба. „Веселка“ призначена для дітей шкільного віку. А хто дбатиме про духову поживу для малят? Для тих, що під матеріною рукою вивчають першого віршика або з запертим віддихом слухають першої казки?

Та ведення відділу „Нашим малятам“ не таке легке. Дотепер усі наші співробітники працювали безкорисно, за що належить їм щире признання і сердечна подяка. Та вже довше не можемо користати з їх доброї волі. Тому відкриваємо пресовий фонд дитячої сторінки. Звертаємось до батьків і матерей, що бажать духової поживи для своєї дитини, щоб складали пожертви. Тільки спільним зусиллям можемо вдержати дальше нашу сторінку „Нашим малятам“!

Пожертви надсилати до „Нашого Життя“ з допискою „Нашим малятам“!

Адміністрація „Н. Ж.“

часних мешканнях. Власники це просто пояснюють: у сучасних „гарнітурах“ вітальні, чи їдальні такий мебель не числиться. І тому книжка не має свого окремого місця у нашій хаті.

Та це здається неможливим. Чи справді в модерному мешканні є тільки місце на телевізю і радіоприймач? Невже екран і радіопередача витиснули з ужитку книжку?

Це спонукало мене пошукати. Походити по меблевих магазинах та заглянути в американські мешкання. І на свою радість я віднайшла її — оту бібліотечну шафу.

Вона вже перейшла деякі зміни. Вона вже не така могутня, як по наших приходствах і не є замкнена на ключ, як по наших „сальонах“. Але вона є і займає тривке місце у сучасній хаті.

Дуже часто вона вбудована у стіну. Дві-три полиці у куті кімнати, над лежанкою, по обох боках гостинної печі. А де такого вбудовання немає, там просто стоїть шафа, що складається з самих полиць. І згори вниз вона заповнена книжками.

Трапляються навіть засклені

шафи. Достойно такі, як бували по наших міських вітальнях. Та це власне в мешканнях, що влаштовані на старосвітський лад. А таких в Америці теж дуже багато. „Колоніальний“ стиль дуже люблений у країні діловости й несамовитого темпа.

Можна сказати, що на тих полицях немає стільки місця для книжки, що бувало давніше. Це правда. Вона перестала бути єдиним лучником зі світом для нас, бо поруч неї станули радіоприймач і телевізій. Але вона не зникнула з сучасного мешкання, ні! І радує око лискучими, кольоровими хребтами окладаюнок, що запрошують вглибитися у них.

Тому подумаймо про місце для книжки у нашому мешканні! Нехай вона не буде небажаним гостем, що зайшов туди випадково і не має пристановища. Книжка повинна стати нашим товаришем, що показує нам чужі світи. До неї повинна привикати наша дитина. Колись вона буде згадувати ці полиці так радісно, як ми згадуємо тепер дубову шафу з книжками на сусідньому приходстві.

Зірка

Високоповажаній Пані Голові Централі СУА
ОЛЕНІ ЛОТОЦЬКІЙ
Головній Управі СУА, Хвальній Редакції „Наше Життя“,
і Всему Зорганізованому Українському Жіноцтву
бажаємо

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ХРИСТОВОГО РОЖДЕСТВА
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

Христос Раждається!

Управа й членки 47. Відділу СУА
ім. Лесі Українки, в Рочестер, Н. Й.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЗЛОЖИЛИ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК?

ХАРЧЕВА СИМФОНІЯ

Філадельфійська симфонічна оркестра, що славиться у світі, має багато прихильників. Її підтримують також жіночі організації, що гуртують музикальних жінок. Одна з них, а саме Жіночий Комітет Олд Йорк Ровд використав у цікавий спосіб свій зв'язок із музичним світом. Заходами його появилася недавно тому книжечка „Харчева Симфонія”, що вміщає приписи на улюблені страви філадельфійських музик.

Чепурна книжечка складається з вступного слова композитора Мек Донелда, передмови відомого музичного критика Шлоса, списку страв та самих приписів. При кожній страві є світлина її „патрона”. І так скрипак подає як смачно приладити курку, челіст любить лакоминку з полуниць, арфістка подає припис на м'ясні кульки, а обоїст на французьку салатку. У цьому товаристві знайшовся також як єдина юшка, наш борщ.

Який гарний приклад співдії мистецького світу з кругами своїх слухачів!

НАШІ НОГИ ЗИМОЮ

Хоч Америка — це країна моторизації й тут довгих маршів від нас не вимагається, проте наші ноги постійно перевтомлені. Пригадайте собі, скільки поверхів робимо денно! А коли при роботі приходиться стояти? Як часто треба чекати довгі хвилини на автобусову сполуку! А вдома не спочиваємо, бо нас чекає ще простір між кухонною плитою й ледничкою, що його треба тисячі разів переміряти.

Зимом, коли ноги легко змерзають, треба їм присвятити більше уваги, а саме щонай-

менше двічі на тиждень влаштувати купіль ніг у теплій воді. Подержавши в ній ноги, треба їх потім міцно витерти, щоб прискіпити кружання крові. До води слід додати якоїсь соли, яку дістанемо в дрогерії. Тому, що сіль висушує шкіру, добре намастити ноги потім якоюсь мастю, найрадше Baby Oil, що добре всякає.

Хто працює сидячи, той може переводити ніжну купіль раз на тиждень. Але добре є кожного вечора витерти ноги шорстким рушником або якою щіткою, щоб прискіпити кружання крові.

ЗИРК У ТУТЕШНЮ КУХНЮ!

Подаємо приписи американських страв, що відомі також у нашій кухні:

Птисі тісточка

Потрібно на 8 великих,

а 18 малих тісточок:

½ горняти води

¼ горняти масла (½ фунта)

½ горняти муки

2 яйця

Заварити у ринці з держакон (щоб можна потім легше мішати) воду, додати масло і — коли розтопиться — всипати нараз всю муку. Мішати дуже старанно, щоб не зробилися грудки. Маса виглядатиме, як густа засмажка. Мішати її на легкому вогні, поки не зачне гарно відставати від посудини (не довше

як п'ять хвилин). Потім відставити з вогню, прохолодити і вбити по одному яйця, добре мішаючи по кожному. Коли маса вже гладка і добре вибита, тоді накладати ложкою на добре помащену бляху кульки, величини малого яблука, досить далеко одну від одної. Вставити до печі, нагрітої до 400°. Не можна заглядати до печива впродовж 20 хвилин. Потім уже можна подивитись і проколоти довгою шпилькою булочки, щоб вийшла з них пара. Проколювати скоро, не виймаючи з печі, тільки висунувши з неї бляху. Обнизити температуру до 350° і пекти ще 10 хвилин. Коли вистигнуть розрізати їх гострим ножом і наповнити битою сметанкою, а вершок помазати чеколядовою склицею. Вставити на годину до леднички. Подавати прямо з леднички.

Начинка може бути різна: бита сметанка або густий ванілевий чи кавовий крем.

ОСОБИСТЕ

Зприводу недуги наших двох членок 38 Відділу ім. Лесі Українки, що перейшли операції, а саме голови Відділу п. Заброської і організаторки п. Філь — складаємо замість квітів 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина”, а хворим бажаємо скорого видужання.

Христина Філіпс з чоловіком
Джексон, Миш.

Найщиріші побажання

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

складаємо нашим Приятеля і Знайомим

Олена і Володимир ЛОТОЦЬКІ

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Тими радісними словами, що ними від віків вітає себе український нарід на всіх наших землях у днях Рождества Христового, Провід СФУЖО вітає свої Централі з усіма їхніми членками, а водночас пересилає свої найкращі побажання з нагоди Нового 1955 Року.

Хай Господь благословить увесь український нарід у всіх його починаннях! Дай Боже, щоб цей рік, що кінчиться, був останнім роком нашої неволі та безмежних наших терпінь! Йдім назустріч Новому Рокові з новими надіями, вірою у свої сили, у поміч Божу, обєднані взаємним довірям та любовіу!

НА ЩАСТЯ, НА ЗДОРОВ'Я, НА ВСЕ ДОБРО!

Олена Кисілевська
голова СФУЖО

Підсумки 70-ліття

Впродовж цього року майже в усіх країнах вільного світу, де живуть українці, жіноцтво святочно відзначило роковини оснoвання першої жіночої організації. Коли наші землі зайняв большевицький наїздник та розсіяв еміграцію по цілому світі, жіноцтво вперше обєдналось на Світовому Конгресі в Філадельфії в 1948 р., де українки давно осіли, народжені в нових країнах і новоприбулі заявили свою солідарність з ідеями українського жіночого руху та їх піонірками Наталею Кобринською й Оленою Пчілкою. Тепер знов 70-ті роковини обєднали все українське жіноцтво на те, щоб переглянути пройдений шлях. Відзначаючи ці роковини, українські жінки познайомили ширше громадянство з ідеями жіночого руху, освідомили ще краще жіноцтво з напрямними нашої праці та

зв'язали з собою молоде покоління.

Познайомлено також і чужинок і тут українки могли з гордістю подати, що українська жінка вже на початку 19 ст. змагала до освіти та до здобуття громадських прав. Ми могли виказати, що українки були найбільш активні серед жінок колишньої Росії й Австрії як борці за свободу та за своє рівносправя. У 1914 р. українські жінки вирушили зі стрільцями здобувати волю своїй країні. З гордістю ми підкреслили, що українська держава в 1917 р. одна з перших в Європі дала повні права своїм громадянкам.

Відзначаючи роковини, українське жіноцтво виразно побачило три пройдені етапи українського жіночого руху. Перший із них — від початків до

1917 р. — це час змагань за свої права, які жінка досягнула у своїй вільній державі. Другий — вклад української громадянки у життя і змагання українського народу між обома світовими війнами. Третій — приніс для української жінки на рідних землях повну неспромогу проявити свободну громадську думку, а цей обовязок спав на українських жінок по-за межами рідного краю у вільному світі. Оце українське жіноцтво тепер несе на собі важку відповідальність. Воно плекає ідею свободного розвитку кожної людини, проводить свободне громадське діяння, здобуває рівнорядне становище в нашому суспільстві і береже прямого громадсько-політичного шляху українського народу. Воно несе на собі тягар і відповідальність не тільки за сучасне, але й дальше покоління, змагаючи до того, щоб його виховати в високогуманних ідеях українського народу та вщипити йому любов і пошану для української народу і держави.

І треба з признанням ствердити, що всі українські жіночі організації, що постали на американському континенті між двома світовими війнами, починаючи від найстаршої — Союзу Українок Америки в 1925 р., виявляють повну єдність і розуміння з жінками, що вийшли недавно з рідних земель. Не зважаючи на те, що деякі з тих організацій мають у своїх членах майже виключно жінок, що роджені вже в нових країнах і зв'язані тісно працею і повязанням до нової батьківщини, то всі вони у своїх резолюціях кожнoчасних зїздів висказують домагання за право українського народу на свободне життя. Це великий моральний капітал,

який ми мусимо підкреслити з нагоди 70-ліття організованої праці українських жінок.

Та не на самім святочнім відзначуванні та маніфестаційних резолюціях має опиратись наша праця. Якраз факт, що ми зясували собі, що ми є наслідницями великих ідей і великих піонерок нашого руху, зобов'язує нас до тим більше наполегливої праці та докладного ґрунтування і аналізу нашої діяльності. Вступаючи в дальший рік праці, ми повинні зясувати собі, які обов'язки лежать на нас.

1. Зміцнення наших сил, зміцнення єдності праці наших організацій, а що головне — приєднання і збільшення членства наших організацій. Маючи перегляд праці в усіх країнах, ми бачимо, що велика кількість нашого жіноцтва стоїть ще сьогодні поза нашими організаціями.

2. Зміцнення єдності наших організацій, що існують — об'єднуючи їх для спільних акцій і виступів. Такі почини допомагають забувати про віроісповідні різниці та партійну приналежність. Вони поглиблюють почуття єдності та поширюють виднокруг як гуртів так і членів.

3. Усе наше жіноцтво прагне вийти з атмосфери громадської заїлості і нетерпимости та бажає стати базою для реальної праці для дальшого розвою жінки та праці над дітьми. Жіночі організації не можуть бути базою для партійних чи релігійних спорів, а шлях реальної праці приєднає усе жіноцтво для праці.

4. Усі жіночі організації не мають належної підбудови чи припливу молодих жінок для праці в організації і тому слід нам усім застановитися докладно над формою і пляном праці для молодого жіноцтва, що має стати нашими наслідницями.

5. Продовжувати працю серед світового жіночого руху, співпрацюючи **реально і річево** та позитивно для спільних ідей та внести проблематику української жінки на це форум.

Жіноча Конференція на Цейлоні

Все-Цейлонська Організація Жінок дістала доручення від Міжнародного Жіночого Союзу приготувати першу регіональну конференцію на сході. Конференцію злучено зі зїздом Все-Цейлонської Організації Жінок, що відбувається що два роки.

Дня 23. липня відбулось відкриття конференції у залі YW-CA. Крім делегаток були привні представники місцевих організацій та посольств азійських країн. Привних було коло 200 осіб. Цікаву картину творили делегатки, зодягнені в народні строї своїх країн. Біля японського кімоно пестрів філіпінський стрій, блистали цейлонські „сарі”. Були 3 представниці з Пакистану, 3 з Індонезії, 1 з Філіпін, 2 з Непалю, 1 з Японії, решта з Цейлону.

Конференцію відкрив формально міністер загр. справ Цейлону. Відчитано привіт від голови Міжнародного Жіночого Союзу з Данії. Дальше привітала привних голова Все-Цейлонської Організації Жінок п. Дераніягала, а коротку інформаційну доповідь на тему „Жіноча освіта серед перемін на сході” відчитала п. Лус (Цейлон). На цьому закінчилась офіційна частина. О год.

6. Українське жіноцтво повинно доложити всіх зусиль, щоб видати літературу про минулу і теперішню працю української жінки та спопуляризувати та поширити її серед власного громадянства та чужих організацій.

Коли ми реальною працею посилюмо наші організації та створимо спокійну базу для їх праці, тоді напевно приєднаємо широкі крути наших українських жінок для нашої праці, здобудемо молоде покоління та використаємо усі творчі сили українського жіноцтва. Це буде найкращим успіхом відзначення наших роковин та творчої праці для добра людства, країн нашого поселення та наших зобов'язань супроти поневоленої батьківщини.

7. висвітлено два освітні фільми з Індонезії й Цейлону. Поміж те делегатки й гості знайомились із собою і гуторили при чашці чаю. Дальше оглядали виставки, що були розложені в менших залах. Найбільш цікавили всіх виробы домашнього промислу, що їх виставила місцева жіноча організація „Ланка Магіла Саміті”. Це були торбинки, кошички, скатерті, зроблені з пальмових листків та інших рослин Цейлону.

Другого дня вранці розпочалась ділова частина конференції. Її відкрила п. Дераніягала і покликала до слова доповідача П. де Сільва, директора Роял Каледжу, що промовляв на тему „Філософія освіти жінки на сході”, п. Б. Касіпіллай про „Релігійні і соціальні обмеження освіти”, а п. Д. Мозес про „Вищу освіту”. Всі доповідники були з Цейлону.

Ці три доповіді поставили певні тези, із яких виплили напрямні для дальшої праці конференції. Жінки сходу були найбільше діткнені культурними чи економічними змінами, що охоплювали Азію в цілому. А вони були менше підготовані до цих змін, як чоловіки. Тому освіта жінки являється тепер необхідністю, з якою числиться кожна азійська країна. Та щоб не було прірви між генераціями, треба подбати також про освіту дорослих. Отже освітня схема повинна бути такою, щоб охопила всі жінки сходу та гармонійно пристосувала їх до нової форми, але не повинна в ніякому разі нищити того спокою, що був таким властивим для жінок сходу чаром.

Инж. Н. Глинянська-Шехович
(Докінчення буде)

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ ПРИ ПРАЦІ

Відділ УЗХ в Рочестері організував у листопаді м. р. санітарний курс першої помочі. Оцим започаткував важливу ділянку, що лежить у його засягу праці.

Міжнародний зїзд у Бонні

(Докінчення)

Другий день зїзду був призначений для нарад Міжнародної Ради МММ. В цих нарадах від українок взяла участь інж. З. Витязь, у заступстві члена цієї Ради, О. Лотоцької. Коли виринула тут дискусія, як погодити в рямцях МММ працю членкинь різних віровизнань, українська делегатка подала за приклад СФУЖО, де працюють побіч себе католики і православні й вони у повній згоді доповняються у своїй праці. Участь нашої делегатки на цьому засіданні позначилась також при опрацюванні та прийнятті резолюцій. Завдяки їй заходам у числі резолюцій, що мають бути предложені ООН, було одоголовно прийнято резолюцію про незалежність одиниці й родини від держави.

Офіційна частина зїзду закінчилась другого дня в ратуші Кельну. Учасницями цього засідання були не тільки делегатки на Студійні Дні (ок. 20), але й місцеві чільні жінки. Приявні мали нагоду побачити найновіший бельгійський науковий фільм, що зображує психічні переживання та потрясення дитини, вирваної з родинної атмосфери. З черги д-р Вюрмелінг, німецький міністер для справ родини, привітав дуже сердечно делегаток та запевнив, що його міністерство докладає усіх старань, щоб влегшити долю матерей та уможливити їм всеціло посвятитись вихованню своїх дітей. Вкінці президентка МММ, п-ні Мансо, познайомила з резолюціями цьогогорічних Студійних Днів МММ.

Третій день зїзду був, що так скажу, доповненням студійних нарад попередніх днів та конкретно впровадив делегаток у деталі проблематики, показуючи осяги німецької спільноти в Кельні та околиці в ділянках, що входять в круг заінтересування та праці МММ. Того дня делегатки Студійних Днів відвідали школи для матерей (Müt-

terschule des Mütterbildungswerkes) у Кельні. Це є вечірні курси, розложені на 20 вечорів. Цю школу відвідують жінки різних соціальних кругів, у віці 18—40.

Католицький сиротинець міста Кельну виказав делегаткам усі відемні сторінки давньої системи, коли то виховувано окремо малі діти, а окремо старші в сірих мурах та сірих одягах сиротинця. У цьому сиротинці делегатки могли бачити спроби примінитися до нових напрямних, щоб дітям у сиротинцях дати хоч підмінку родини.

Ці сучасні намагання ще краще здійснено в модерному євангелицькому сиротинці в Кельні-Брюк, що існує щойно два роки та який удержує протестантська церква. У малих, односемейних домиках, естетично влаштованих, серед зелені, живуть там сирітські родини дітей, числом около 10, у віці від 1—12 років, під опікою одної старшої провідниці. Діти цього сиротинця робили погідніше вражіння.

Відвідинами в гарно влаштованому відпочинковому домі для матерей, передусім з кругів втікачів та вибомблених, який примістився в Роляндек над Райном закінчилась наша поїздка в терен.

Чергова участь представниць українського об'єднаного жіноцтва у західному світі на цьому міжнародному жіночому зїзді пройшла з успіхом. Завдяки фактові об'єднання українського жіноцтва у світову федерацію (СФУЖО), що їй головує Олена Кисілевська, підтримці, зокрема матеріальній, з боку членів-організацій, як також завдяки муравлиній праці організацій українських жінок у поодиноких країнах Західної Європи, можливими стають систематичні виступи українського жіноцтва на міжнародному форумі, що, безперечно, мають загально-українське значення.

М. Т.

НАША МІСТОГОЛОВА В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ

Вже вдруге увійшла до Управи СФУЖО, як представниця українського жіноцтва з Південної Америки, українка з Київщини — Ніна Онацька. Українська громада в Аргентині знає і цінить її громадський такт і провідницькі здібності. Тому й не дивно, що не тільки в Аргентині, але і в Бразилії й Венесуелі жіночі організації висунули її особу на м.-голову СФУЖО.

Ніна Онацька стоїть у лідерстві зв'язку з жінками Південної Америки. Завдяки їй підтримці розвиваються жіночі організації і постають нові. Вона зробила перший крок, щоб зв'язати українок із місцевим жіночим світом, вступаючи до Християнської Жіночої Організації у Буенос Айрес. Впродовж двох років була там членом управи.

Наша містоголова в Південній Америці закінчила свою освіту на Вищих Жіночих Курсах (природознавство) у Києві. У 1919 р. виїхала з дипломатичною місією як її урядничка заграницю. Від того часу перебувала в Італії. Як дружина посла УНР в Італії вона виконувала багато трудних обов'язків, допомагаючи йому у складному завданні. Щоб пригланутись до жіночого руху на заході,

Олена Лотоцька в Бельгії

Вся українська європейська та частинно й американська преса стояли під знаком виїзду О. Лотоцької до Гелсінкі. Там удалось нашій представниці, завдяки її невтомності зробити неабияку пропаганду для нашої справи. Це тим більш подивугідне, бо вона, як висловлювалась, „влізла туди задніми дверми“. Знаменне те, що вона таки там була і хоча почувалась „сиротою“ і „дуже самою“, то не переставала, де тільки мала найменшу нагоду, говорити про наш нарід та давати невпинно інформації.

Властиво вже дуже поменшений гурток у Бельгії не смів і мріяти про завітання до них уже перетомленої поїздками пані Лотоцької. Але пані Витязь, містоголова СФУЖО в Європі, вміла так переконливо просити, що містоголова СФУЖО в США, О. Лотоцька не відмовилась та завітала в ту сіру закутину, яку називають „чорною країною“, бо копальні надають цілому краєвидові понурий характер.

У скромній бараковій домівці привітали шановну гостью представники обох віровизнань о. Курилас та о. мітрат Бачинський. Потім привітала теплими та щирими словами дорогу гостью п. Витязь. Діти Рідної Школи виголосили кілька деклямацій, складених на приїзд заокеанської гості та відспівали декілька народних та цер-

брала участь у італійських жіночих організаціях. Була головною Українського Жіночого Гуртка у Римі. У 1923 була членом української делегації на конгресі Міжнародного Жіночого Союзу у Римі, під проводом Софії Русової.

Від 1947 р. перебуває в Аргентині. П'ятий рік очолює Союз Українок Аргентини, а недавно тому стала містоголовою Комітету Батьків при т-ві „Відродження“. Є членом Головної Української Центральної Репрезентації в Буенос Айрес.

ковних пісень. Олег Нижанковський, що прибув із Женеви, де студіює спів, відспівав кілька народних пісень.

Пані Лотоцька подякувала за вияви привіту і зложила перед скромною громадою звіт із своєї поїздки до Гелсінкі. Вона підкреслила, що всі осяги завдячуємо українському жіноцтву в США, що оплатило кошти цієї подорожі. Не будемо тут повторювати її звітлення, яке частинно вже появилось у пресі. Нам слід підкреслити чуттєву сторінку поїздки, що мала таке значення для українських гуртів. Бо щирість, рідність і теплоту почування принесла шановна гостя з собою. А сказані нею слова були навіяні оптимізмом та великою незломною вірою, що ми мусимо вернутись на рідну землю. Дорога гостя вміє не тільки гарно говорити, не тільки переконати, але й поривати всіх своїм непохитним ентузіазмом. У ту сіру масу нашого жіноцтва пройшла від неї якась іскорка. Запалилась якась надія. Хотілось слухати без кінця, хотілось щось робити, хотілось стати зорганізованою українською жінкою, яка знає який її обов'язок супроти ще поневоленого, але може завдяки її невпинній праці завтра визволеного народу. Бо ж державу свою будемо не тільки в великому масштабі, а в кожній родині, у кожній нашій людині, у вихованні наших дітей „на свідомих громадян свого народу“ на що зрештою звернула увагу наша заокеанська гостя. Тому відспівали „Ще не вмерла“ та

ВІСТІ З ФЕДЕРАЦІЇ

Містоголова СФУЖО Олена Лотоцька виступила на зїзді Ліги Українських Католицьких Жінок і Братства Українців Католиків західного екзархату в Едмонтоні у днях 23.—25. листопада 1954. Дня 3. грудня вона промовляла на запрошення Комітету Українців Канади перед громадою Саскатуну, а дня 5. грудня у Вінніпегу. Містоголова СФУЖО подала перегляд міжнародного конгресу в Гелсінкі та життя наших центрів в Європі.

„Не пора“ повними грудьми та в правдиво піднесеному настрою.

Потім мила гостя оглянула кооперативу та засіла до гуртки при каві у гарно прибраній домівці. Трохи осмілені жінки гуторили з нею, випитуючи її про все. Вона розказувала їм пригоди зі своєї організаційної практики і перед ними простелився довгий шлях невпинної, дрібною і мозольною праці. Заки відїхала, погладила багато дитячих голівок та стиснула багато, твердих долонь, що тепло і дружньо простягались до неї. Обіцяла перевезти це тепло своїм союзникам в Америку. Теж запах сіна „що його вона так любить і яким ми всі ще навіяні“, обіцяла забрати з собою. Все усмінена і привітна, вона залишила незабутнє враження не тільки в тих у Гелсінкі. Силою свого почуття вона переконала і притягнула своїх власних, може ще не зовсім свідомих своєї національної гідності громадян і громадянко.

М. Нижанківська

Високоповажаній Пані Голові СФУЖО

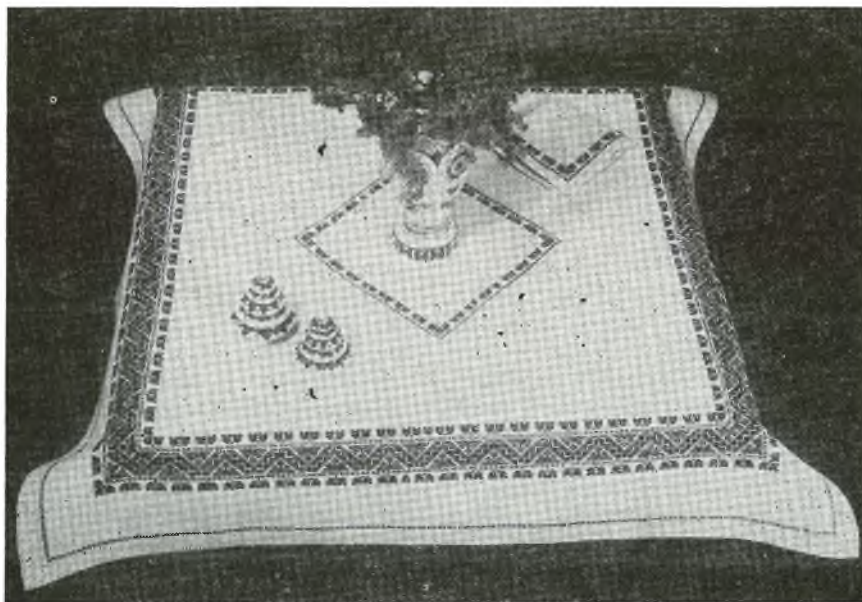
ОЛЕНІ КИСІЛЕВСЬКІЙ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ХРИСТОВОГО РОЖДЕСТВА
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

бажають

Управа й членки 47. Відділу СУА
ім. Лесі Українки, в Рочестер, Н. Й.

**Вироби українського народнього мистецтва
на Різдвяні дарунки
поручає Кооператива „Базар“ у Філадельфії**

НЕВЕЛИКА СКАТЕРТЬ,

багато вишивана подільським узором із таблиці ч. 3 у попередньому числі. Широкий взір біжить чотирикутником здовж країв скартертини. До цього чотири малі серветки, обведені верхніми мисточками з головного взору.

Скатерть виконана в кооп. „Базар“.

КЕРАМІЧНІ СІЛЬНИЧКИ-СМЕРІЧКИ
на столі, прикрашені гуцульськими мотивами.
Виконані в керамічній робітні „Базару“.
Пара коштує 2.50 дол.

КЕРАМІЧНА ВАЗА
з гуцульськими мотивами.
Виконана в керамічній робітні „Базару“.
Ціна 10.95 дол.

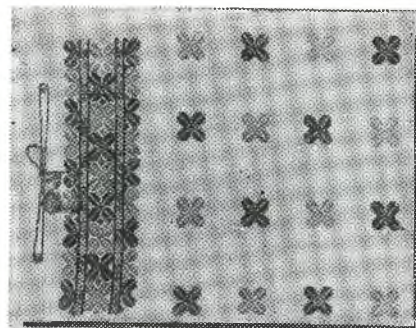
АЛЬБОМ НА СВІТЛИНИ 14"×16"
вишиваний подільським узором із таблиці ч. 3 у попередньому числі. Широкий взір біжить здовж хребта альбому, а мотиви з нього покидані по обгортці.

Альбом виконаний у робітні кооп. „Базар“. — Ціна 15.50 дол.

ЖАДАЙТЕ ЦІННИКІВ!

ЖАДАЙТЕ ЦІННИКІВ!

“BAZAAR” COOPERATIVE

822—823 NORTH FRANKLIN ST. — PHILADELPHIA 23, PA
TEL. WA 2-22-51

Добрий пащтет

Потрібно:

- 1 ф. телятини
- 1 ф. товстої вепровини
- ½ ф. свіжої солонини
- 1 ф. телячої печінки
- 2 яйця
- 1 ложка сметани
- 1 ложечка масла
- 1 ложечка булки

Покраяти в кістки телятину і свинину. Солонину теж покряяти в кістки і стопити на ясну краску. Тоді вкинути м'ясо і душили під покришкою, аж доки не висмажиться вода. На кінці додати печінку, покрайну на кістки і смажити ще чверть години. Тоді змолоти все на машинці від м'яса три рази. Виложити до миски, вбити яйця, додати сметанку і посолити. Добре виробити. Виложити до форми, вимашеної маслом і висипаної булочкою. Пекти на легкому вогні годину.

За Л. Лучаківською

Нова картопляна салата

Потрібно:

- 3 картоплини середньої величини
- 2 яблука
- сок із цитрини
- кулак капарів
- 2 ложки оливи
- 1 мала ложечка цукру
- 2-3 ложки білого вина

Зварити картоплю, обікрати яблука, намочити кулак капарів у воді. Коли картопля прохолодне, покроїти її й яблука в пластинки. Капари вийняти з води, витиснути, вимішати разом і посолити. Окремо вимішати сок із цитрини з оливою і дрібною цукру і тим скропити салату. При кінці полити салату двома-трьома ложками білого вина.

Каштани зі сметаною

Потрібно:

- 1 ф. каштанів
- 1 чвертка сметанки
- ½ ф. цукру мучки
- ванілії для запаху

Каштани надрізати ножем, залити зимною водою і варити неприкриті, аж шкірка потріскає. Спробувати чи м'які. Відставити на бік і поки гарячі, брати по одному, оббирати з лущинки і сейчас перетирати через сито. Переложити легко на полумисок, обривняти ножем, в середині лишити вільне місце, де прийде крем із солодкої сметанки.

Добрну сметанку вбивати в зимному, додати цукру-мучки, вимішаного з ванілією, уложити на полумиску.

Різдвяна бабка до кави

Потрібно:

- 1 ф. муки
- 2 унції дріжджів
- 9 жовтків
- 9 ложок цукру
- 4 ложки перетопленого масла

Дріжджі розпустити в горнятку літнього молока. Розбити з половиною муки і поставити, щоб підросло. Убити жовтка з цукром, аж побіліють. Коли тісто підросте, влити в нього жовтка і досипати решту муки. Посолити і місити чверть години. Потім вляти перетоплене масло і ще раз добре вимісити. Хто хоче, може додати ще кілька потовчених гірких мигдалів і поставити, щоб підросло. Потім дати до добре вимашеної форми і лишити нехай підросте. Вставити на годину на 350°, а коли вистигне, вийняти з форми.

За Л. Лучаківською

Чеколядовий торт (сирий)

Потрібно на перший коржик:

- 1 горнятко масла десероного
- 1 горнятко цукру-мучки
- ½ ф. чеколяди
- ½ ліски ванілії

На другий коржик:

- ½ ф. мигдалів
- 1 горнятко цукру-мучки
- трохи сметанки
- ½ ліски ванілії

На склицю:

- 1 горнятко цукру-мучки
- 2-3 ложки сметанки
- ½ ложечки масла

Перший коржик: Десерове масло терти з цукром-мучкою аж буде пухке. Додати ванілії й тертої чеколяди. Все добре

вимішати і виложити на андрут.

Другий коржик: Змолоти спарені мигдали, дати до миски, всипати цукор-мучку і квасної сметанки стільки, щоб зробилась вогка маса. Виложити на перший коржик.

Покрити білою склицею.

Склиця: Горнятко цукру-мучки всипати до мисочки і вливати по одній ложці кипячу сметанку з додатком дрібки масла. Втерти до такої густоти, щоб її можна було вилити на торт. Тоді облити торт склицею.

Цитринові тісточки

Потрібно:

- 3 білка
- 2 горнятка (не цілі) цукру
- шкірка з одної цитрини
- сок із двох цитрин
- ¼ ф. мигдалів

Вбити тугий шум із білків. Коли вбитий, додати по трохи цукор-мучку і все те бити далше. Додати цитринову шкірку і сок, а коли все вбите на густу масу, додати мелені з лущиною мигдали. Класти ложечкою на вимашену маслом і посипану мукою бляху малі купки. Ложечкою злегка їх розплескати, щоб мали форму коржиків. Це зробити увечорі, бо через ніч коржики обсихають і трошки підростають. Рано спекти на 300° впродовж 25 хвилин.

Ванілеві шумки

Потрібно:

- 1 ф. мигдалів
- 2-3 ложки цукру
- 4 білки
- 1 горнятко (з чубком) муки
- ½ ліски ванілії

Спарені мигдали обікрати і перекроїти на половинки, а потім покроїти в пасочки. Дати на пательню для налисників, посипати цукром і мішаючи, зрум'янити легко. Окремо вбити з білків тугий шум, додаючи потрохи цукру і вбивати далше, щоб був зовсім тугий. Додати ванілії і прохолоджені мигдали та легко вимішати. Класти ложечкою малі купки на вимашену і мукою посипану бляху і пекти на 275° впродовж 25—30 хвилин.

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

FOLK ART OF UKRAINE

Growing amidst beautiful nature of her country, the Ukrainian woman conceived in her soul the ardor for grace and charm. Even during the earliest settlements on the Dnieper River she had been embellishing her hut as well as her dishes, as the fossils of Neolithic Age (found in the town of Tripillya, in Ukraine) manifest, displaying interesting and rich ornament. In time these decorations come forth on wooden utensils. In agricultural life there is usually less work in winter time and this period the Ukrainian woman used to devote to this effort.

The Princely (Kievan) State strove to utilize this inclination to ornamentation for different purposes. The convents were establishing shops and schools where the girls and older women were producing objects for use in the church, like chasuble and standards. These shops continued even in the Cossack era and toned up the technical dexterity of village artisans. In modern times special schools were being established to develop the work of manual skill, based on abundant tradition of folk art.

Wall painting

The house of an Ukrainian peasant woman sinks in flowers. Yet the flowers form the outside frame not only, they likewise adorn the walls inside. She paints flowers on the stove and forms ornate borders around the windows.

Weaving

From raw materials — flax, hemp and wool the Ukrainian woman is weaving fabrics. Having perfected her skill, she can produce complex woven patterns. In the largest semblance they are noted in the carpets which constitute florid or geometric positions. The smaller ones are stripy sheets, table cloths and pillow cases. The finest designs the Ukrainian woman is weaving into towels.

For the towel is a ritual object which is used at the weddings and funerals. It also adorns the holy pictures in Ukrainian homes.

Embroidery

Clothing requires most of ornamentation. A young girl develops a design on her sleeve to cheer up its white monotony, elaborates the neck band and the parting of the shirt. This embroidery is blooming and alluring on the shirt, on the kerchief and the jacket. The man's shirt, however, is of severe adornment, which is embroidered only at the seams. Variety of stitches permits many designs. They vary in different districts — heavy and solid, light, lucent, pale and fiery.

The Easter egg

In the spring when nature reawakens, we celebrate Easter. Then the Ukrainian woman writes designs on eggs. The egg is the embryo of life. She is covering this symbol with mysterious signs which bring luck and gladness. She produces painted wonders which are called "pysanki." They adorn the Easter table and are freely given to friends and neighbors. .

Ceramics

In the Ukrainian land the first vessel came out from the clay. In ancient times it had been ornamented by wavy or zigzag lines. Later on also a twig and a flower were introduced. This vessel painted by the Ukrainian woman may be found in many an Ukrainian home.

* * *

When the Ukrainian woman was abandoning her native land to emigrate to foreign countries, she took with her her folk art as a talisman.

On entering the Ukrainian home in the clamorous cities of America or in the virgin forests of Brazil, one will note everywhere the blooming Ukrainian embroidery, while during the Eastertide the Ukrainians the world over are exchanging Easter eggs.

BROADCASTS BY WFUWO

The World Federation of Ukrainian Women's Organizations being mindful of their sisters behind the Iron Curtain, is continually broadcasting to them its reports through the Voice of Canada as well as from the station at Rome. The programs are being prepared by a special WFUWO committee.

The material sent forth to women in Ukraine dwells on important anniversaries and deals with work and achievements of Ukrainian women in emigration. Much time is likewise devoted to the events in the Ukrainian women's life in USSR which are being commented upon by our announcers.

Recently the WFUWO broadcast an essay on the 70th anniversary of Ukrainian feminist movement through the Voice of Canada, and a statement explaining the Soviet government's decree about the increase in prices of collective farm products, from the station in Rome.

MRS. LOTOTSKY VISITS NATIONAL COUNCIL OF WOMEN OF CANADA

Early last December the Ukrainian women of Winnipeg welcomed Mrs. Helen Lototsky, Vice President of World Federation of Ukrainian Women's Organizations and President of Ukrainian National Women's League of America. On December 3 the Ukrainian women there met with the executives and members of the National Council of Women of Canada. At the gathering Mrs. Lototsky shared her impressions from the conference of the International Council of Women at Helsinki with those present and reviewed the activities of the National Council of Women of the United States with which the UNWLA is affiliated.

The meeting was very interesting. It was organized by the Organization of Ukrainian Women of Canada, affiliated with the National Council of Women of Canada.

FOR THE UKRAINIAN ENCYCLOPEDIA

A special committee of the WFUWO is preparing material on Ukrainian feminist movement for the Ukrainian encyclopedia. The committee is headed by Mrs. Olena Salisniak, one of the pioneers of the feminist movement in Ukraine.

The committee will present the history of the movement and of the work of organized Ukrainian women. Hence at present it is collecting all necessary material pertaining to the subject and biographies of all outstanding leaders of Ukrainian women's organizations in Ukraine and America, as well as of those women who achieved prominence as professionals.

THE WOMAN OF UKRAINE

The Ukrainian National League of America is preparing on the occasion of its 30th anniversary — an informative book on the Ukrainian feminist movement. The publication will also contain data on geographical situation and history of Ukraine, some statistics, survey of achievements of Ukrainian women in art and professional life, as well as some landmarks of progress of Ukrainian womanhood.

The book will be illustrated.

UKRAINIAN DISHES

Potato Salad

4-6 servings

4 medium white potatoes
1 small onion — minced
2 stalks celery — chopped fine
1 tbs. butter or margerine
1 tbs. flour
½ pint cream
juice of 1 lemon
salt, pepper
1 tbs. minced parsley

Boil potatoes unpeeled — then skin and cut in small squares and cool. Brown flour lightly in fat. Add cream — bring to boiling point then stir mixture till

smooth. Add lemon juice, salt and pepper. To this mixture add diced potatoes, onion and celery. Add parsley last of all. Chill before serving. Delicious with cold meats.

Special Nut Cake

8 egg yolks
½ lb. powdered sugar
grated rind of 1 lemon
½ lb. ground walnuts
2 tablespoons crumbs
8 egg whites

Combine, stir in egg yolks and sugar. Have ready 2 layer pans, grease and sprinkle them with crumbs. Beat egg whites well. Combine all ingredients, stir in slowly. Turn batter into pans. Put into hot oven, bake at 350° about 20 minutes. Take out, cool slightly, remove from pans.

Filling

½ lb. ground walnuts
½ lb. powdered sugar
2-3 teaspoons sour cream
1 teaspoonfull vanilla

Combine nuts, sugar, vanilla, stir in lightly, mix with sour cream. Spread mixture on one layer, cover with other.

Icing

½ lb. powdered sugar
1 egg white
juice of 1 lemon

Combine all ingredients, stir in well. If mixture is too thick, add tablespoon of boiling water. Pour icing over cake, covering top and sides.

Lemon Almond Pastries

(Delicious with afternoon tea)

4 cups flour
½ lb. butter (1 cup)
2/3 cup powdered sugar
4 T. ground blanched almonds
4 T. lemon juice
2 egg yolks

Sift dry ingredients.

Cut in the butter.

Add lemon juice, gr. almond, and slightly beaten egg yolks. Stir well. Knead dough slightly.

Turn out on a floured board; roll into a sheet ½ inch thick; cut out rounds with a cookie cutter and bake in a moderate oven (300°) until golden brown.

Різдво в лісі

(Казка)

Розгулялася баба-Завірюха! Перекотилася полями, садками, на хатах стріхи посмикала, снігом вікна заліпила, та й вскочила у ліс. Вибігла на галявинку між старими соснами та ялинами, побачила маленьку ялиночку серед галявини — давай танцювати кругом неї та виспівувати на весь ліс:

**А я баба-Завірюха,
Світами літаю,
Ліси, поля і хати,
Снігом замітаю!
І як з вітром зимовим,
В парі закружляю, —
Все що дише на землі,
Добре налякаю!
Проїхати, чи пройти,
Не дам я нікому
Снігом очі заліплю —
Не втрапить додому...
Ану дітки, сніжиночки,
Ідть пострибайте,
Були в полі, а тепер
В лісі погуляйте!**

Та як струснула полами свого білого кожуха — посипалися сніжинки на галявинку кругом маленької ялиночки.

Бігають довкола і співають тонесенькими голосочками:

**Ми маленькі сніжиночки,
Блискучі, біленькі,
Разом з вітром летимо,
Як пушок легенькі.
Ось ми в коло зберемось,
Сплетемось руками,
І таночок поведемо
Поміж ялинками.**

Та й зробили велике коло кругом ялиночки, та й танцюють. А баба-Завірюха їм охоти додає:

**Отак дітки, отак-о!
Ану ще, жвавніше,
Сюди, туди, вгору, вниз,
Рухайтесь скоріше!..**

Таку бучу збила баба-Завірюха серед лісу, що старі сосни та ялинки тільки гіллям коли-

хали, та сумно шуміли. А бідні звірі, що жили в лісі, поховалися в ямки, по-під кущі; лапками вухка позатуляли, очі позаплющували та й сидять тишенько...

Коли це почулося — щось лісом іде... Щось велике суне... Чобітьми по снігу рипить, гіллям тріщить, аж спотикається, — так поспішає.

Виходить на галявину Дід-Мороз! На плечі в нього торба, всякого добра повна.

Став та до баби-Завірюхи й каже:

**Чого це ти розходилась
Стара Завірюхо?
Таку бучу в лісі збила,
Хоч затулай вуха...
Чи забула, що ця ніч
Має бути тиха?
А ти, диви, розгулялась,
Наробила лиха...
Усіх звірів налякала,
Бідні поховались...
І дерева сполохані,
Бач — розколихались...
Зараз мені заспокійся,
Посликай своїх діток,
І не бушуй! Іди спати
Десь лягай собі в яроч.**

А баба-Завірюха боїться діда-Мороза! Бо він, як розсердиться, то так морозом притионе, що вона й ворухнутися не може. То ж вона зараз поли свого кожуха обсмикала, хустку на голові зав'язує, та солоденьким голоском до діда-Мороза обзивається:

**Ой, Морозе-Морозеньку,
Не свари мене, стареньку...
Я вже зараз утікаю,
Тільки діток позбираю...
Та своїх діток-сніжиночок
під кожух збирає, та й так до них промовляє: —**

**Ой, сніжиночки легенькі,
Мої діточки маленькі,
Годі, любі, танцювати,**

**Ходіть — покладу вас спати...
Позбирала всіх, та й пішла
скоренько, щоб не гнівити діда-
Мороза.**

А дід-Мороз вийшов на середину галявинки, та й так до лісу обізвався: —

**Не шуміте сосни,
Не шуміть ялини,
Не бійтеся звірі —
Для всіх свято нині!
В далекій країні
Христос народився,
З печери в пустині,
Ясний світ полився!**

**Свята ніч сьогодні
На землю спадає,
Увесь світ сьогодні
Христа прославляє!
У нашій країні,
За старим звичаєм,
Подарунки дітям,
Я роздати маю.
Але, по дорозі,
До лісу вступаю,
Подаруночки для звірів
Також залишаю.**

**Для зайчиків ось-де —
Капуста, морквиця,
По шматочку мяса
Вовкам і лисцям,
Медок — для ведмедів,
Для пташок — зернятка,
Радійте! Не бійтесь,
Виходьте звірята!**

Та й пішов собі дід-Мороз, поніс подарунки.

А в лісі тихо-тихо зробилося. Деревя перестали гіллям колісати, перестали тривожно шуміти. Звірі очі повідкривали, вухка повідтуляли, нюхають тихе, зимове повітря. Чули вони, як дід-Мороз гукав, що подарунки їм лишив, а це й нюхом занюхали — смачненьким пахне!

Перші вискочили на галявинку зайчики. Побачили капустку, моркву — кинулися їсти. А ось і вовчики, і лисички по-

виходили. І взялися закусувати тим мясцем, що дід-Мороз для них поклав.

Та ж то завжди-завжди так буває, що вовчики і лисички де б не заглядили зайчика — зараз нападають і загризають його бідного. А зайчики, тількино занюхають, що вовк або лисичка близько — зараз кидаються навтьоки. А оце сидять поруч, частуються кожне своїм, і нічого.

Коли це й ведмедиха з ведмедятками присунула. Взялися до меду; їдять та оближуються. І пташки позліталися, зернятка клюють, та веселенько щебечуть.

Маленьке зайченятко найлося, сіло біля мами, та й оглядається довкола.

Бачить, кругом такі страшні звірі, а не нападають на них — зайчиків. Здивувалося зайченятко — каже:

— Ото дивно, — час ніхто не кусає.

А вовчик і собі оглянувся на всіх, посидів, подумав та й каже:

— Тобі, зайчику, дивно, що тебе ніхто не кусає... А мені ще більше дивно; бо мені не хочеться нікого кусати...

А лисичка й собі обізвалася:
— Еге! І що воно таке? Зов-

сім не хочеться нікого кривдити... Так солодко на серці, що мені навіть меду захотілось...

А ведмедиха зараз же простягає до лисички кухлик з медом:

— Частуйтеся, сестричко! — каже.

А пташки покинули зернятка клювати, поставали кругом звірів та й ну щебетати на всі глоси співати:

Нова радість нині

На землі вітає,

Звізда ясна у пустині,

Над Дитям сіяє.

Нині в Вифлеємі

Христос народився

Цілий світ під небесами

Нині звеселився.

А Різдво Христове

Увесь світ святкує,

І між звірями у лісі,

Теж любов панує.

Звірі слухаючи пташиного співу, пообнімалися, і разом з пташками співали:

Небо і земля, небо і земля,

Нині торжествують,

Звірі усякі, разом у лісі —

Мирно трапезують.

Ангели співають,

Звірів похваляють,

Різдво величають,

Чудо-чудо повідають.

І дерева тихенько шуміли їм до співу... **Лідія Гаєвська**

Дід Єремія бідніший за мене...

(Різдвяне оповідання)

Маленький Яків ніколи не був у школі, а мріяв про неї, скільки себе памятає. Чому всі Вифлеємські діти, ще й менші за нього, до школи ходять, а він — ні?

Що-не-день, рано на світанку, коли так непереможно хочеться спати, коли саме сняться йому безмежні завітчані луги генген поза горами його рідного містечка, коли сниться, що він, без крил, підлітає високо вгору і здалеки бачить, як переливається мерехтливими барвами великий і страхітливий палац царя в Єрусалимі, — саме в цей

найсолодший час його починає тормосити непривітна рука мачухи. Мачуха будить його і наказує знову і знову йти в оливковий гай збирати хмиз, розносити по сусідах оливкову олію в важкому збані, чи йти на цілісінський день за підпаса-ча до багатого господаря Мавковія — аж на той куток містечка.

Збираючи хмиз, продираючись через колючий терновий чагарник у гаю, де того хмизу найбільше, наколюючи босі ноги, він мріє про школу. Він любить цей затишний гай зелений,

любить пташині співи, особливо голосні та бадьорі ранками, любить видертись на найвищий шпиль узгір'я і вдивлятися в позолочені вже бані і сріблясто білі мури ще недобудованого великого єрусалимського храму. І він любить школу.

І він думає про школу.

Коли б тільки він міг заробити стільки грошей, щоб принести одного вечора недобрій мачусі та й сказати:

— Оце ось маєте, мамо, те, що я сам заробив. Заплатіть за мене в школу, візьміть і собі багато-багато з того, що я заробив, та й дайте мені ходити до школи, як і всі діти ходять...

Але від тих мрій до дійсно-сти так далеко...

Яків злякано відганяє спокусливі мрії, бачить, що досі назбирав того палива для мачухи мало — ой, мало! — з жалем відривається від пишного видовища столичних будівель, і спритною ящіркою знову поринає в густому чагарнику...

А продираючись крізь гущавину, пригадує недавню подію, що мало не додела була його до страхітливої бійки з гуртом школярів. Він пригадує:

По дорозі з містечка до цього гайка щодня сидить на узбіччі старий-старий та сивий, аж зеленавий, сліпий дідусь Єремія. Цілими днями сидить при дорозі під широко-гіллястою оливкою з гуслями на колінах, і час-до-часу, перебираючи густо та широко понатягані сріблясті струни, виспівує псалми та всякі співи Божі. Хліб свій насущний заробляє.

І недавно Яків, вертаючись із важкою вязкою сухого ломаччя за плечима, побачив те, чого й досі без тремтіння не може згадати. Він побачив, що три школярі, підкравшись за спину старого Єремії, почали засипати його срібні струни повними пригорщами чіпких репяхів. Репяхи цупко чіплялись співучих струн, струни захрипіли, задеренчали, ніби в безмовній скарзі, дідусеві пальці спинилися, і гуслі замовкли. А старий Єремія сумно підвів угору незрячі очі і почав терпляче вибирати репяхи однією ру-

кою з свого сиво-зеленового волосся на голові, а другою — очищати від них струни.

Яків тоді кинув вязку на землю, вихопив найважчу ломачку із вязки, і — де тієї сміливості набрав він, завжди тихий та соромливий хлопець? — кинувся на напасників. Школярі відбігли від старого Єремії і стали в войовничі пози...

До бійки не дійшло, бо з-поза шпिला на дорозі з'явилися якісь подорожні, і ворохобники розбіглися.

Яків тоді підійшов до дідуся, поміг йому очистити струни гуслів, пильно вибрав із розкуйовдженої дідової голови решту репяхів, а дідусь пригорнув його до себе та й сказав:

— Спасибі тобі, синочку, Бог тобі заплатить за твоє добре серце.

А тоді заграв знову на гуслях і заспівав для Якова чарівну пісню про те, що Господь бачить велику горе в світі, бачить велику силу зла поміж людьми, і пошле незабаром нового Царя — Царя Правди, Ласки і Любови. І буде на землі мир, і буде на землі спокій і добробут між народами.

— І, може, я буду до школи ходити? — несміливо спитав Яків.

— Будеш, дитино, будеш, бо новий Цар — Цар Добра і Справедливості — і тебе не забуде...

Того вечора Яків відвів дідуся Єремію додому сам, бо його онучка, що приводила щодня старого під гіллясту оливку й

приводила увечері додому, занедужала, і того дня прийти по дідуся не могла...

Яків дістав того вечора від мачухи добрих штовханів за спізнення, але на душі йому було радісно й спокійно. Він мріяв про нового Царя, бо той цар, що тепер у них царює — лихий, мабуть лихіший за його мачуху. І зветься він Ірод. І всі його бояться, і всім від нього зле...

Мереживо хлопцевих думок несподівано урвалося. З-поза гущавини гаю на галявину виступили три верблюди горбаті з верхівцями. Стежки на галявині розходились на всі боки, і верхівці зупинилися, вагаючись. Уже вечоріло, на небі вже блищали перші зорі, і верхівці вдивлялись в небесну блакить, а коли Яків і собі глянув угору, то побачив, що над самим його містечком сяє особливо блискуча зоря, якої він ніколи раніше не бачив.

Верхівці гукнули Якова до себе. Спитали, якою дорогою їм найлегше доїхати до Вифлеєму. А коли він показав, один подорожній узяв його до себе на верблюда, другий підхопив хлопцеву вязку хмизу на свого верблюда, і тоді всі рушили до містечка.

По дорозі Яків устиг розповісти сановитому дідусеві, що лагідно тримає його на руках, все-все про своє життя. І про те, що у нього мачуха лиха, і про те, що він дуже хоче до школи ходити, і про ту пісню старенького Єремії, що про Царя Доброго.

Подорожній уважно прислухався до щебетливої, спочатку несміливої, а далі все жвавішої мови Якова, і зрідка гладив його по голівці великою, пахучою, як здавалося хлопцеві, рукою.

І коли проїжджали повз Якову хату, не пустив подорожній хлопця додолу, а казав тільки скинути вязку хмизу перед ворітьми, та й їхати далі.

А як вони доїхали до кам'яної ущелини аж на околиці містечка, подорожні зупинились, пройшли вузькою стежкою до печери-стайні, старий сановитий подорожній, що з ним Яків

їхав, не випускав руки хлопцеві з своєї, і всі вони вчотирьох зайшли всередину напівтемної стайні. І маленький Яків на свої власні очі побачив, на купці сіна в яслах, загорнуте в блискучо-білі накривала, Немовлятко. Здалося йому, що в стайні розвиднилось. Наче сяйво, сліпучо-блискуче, випромінювалося з обличчя Дитинки. Вражені тим сяйвом, усі три подорожні припали навколішки перед яслами і, один по одному, склали свої багаті дари Новонародженому...

І коли вже вийшли із стайні під зоряне небо, подорожні, а за ними й Яків знову підвели голови вгору і побачили, що блискучо-яскрава зоря стоїть, низько-низько нахилившись, над самою печерою з яслами.

Тоді сановитий подорожній ще раз погладив Якова своєю пухнастою рукою по голівці, дістав із кишені великого гамця і сказав:

— На, хлопчику, й тобі наш дарунок. Тобі того стане, щоб учитися...

І міцно його на прощання поцілував.

*

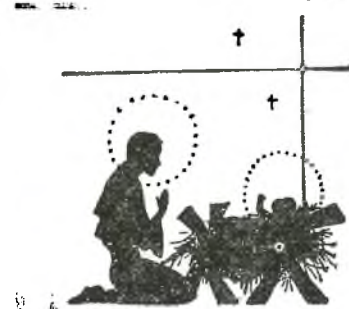
Ще тієї самої ночі маленький Яків пішов до хатини дідуся Єремії, озираючись на всі боки — чи хто не побачить — поклав одержану від подорожнього торбинку з золотом на дідове Єремієне підвіконня.

— Бо у нього онучка хвора, а її лікувати треба... А дід Єремія такий бідний... — думав при тому, — дід Єремія бідніший за мене...

Потім потупав тихенько додому, сподіваючись чергової бійки від мачухи за запізнення.

Але на душі йому було радісно, і він не боявся.

О. Кобець

Для підготовки Конвенції скликуємо Окружні Зізди Відділів С.У.А, які зберуть уряди і членство різних округ. Є багато справ, що вимагають обговорення й підготовки. Їх треба насвітлити й обміркувати у спільній, дружній громаді.

Окружні Зізди відбудуться в лютому ц. р. у чотирьох наших центрах — Нью Йорку, Філадельфії, Дітройті й Шикагу. У програмі Зізду увійде організаційний реферат, що видвигне головні наші кличі. Їх треба всебічно обговорити в дискусії і в тій цілі запрошуємо уряди і членство Відділів узяти якнайчисленнішу участь у них.

Точну дату Окр. Зіздів і приміщення подадуть до відома Окружні Ради в кожному центрі.

* * *

З радістю ділимося вісткою, що в минулому році постали 4 нові Відділи С.У.А. У жовтні ц. р. відновився Відділ у Вест Пулман коло Шикага з числом 12, а в грудні приєднались три Відділи, а саме: 63 у Дітройті, 64 у Нью Йорку, 65 у Флінті, Миш. Радіємо, що росте сімя зорганізованого жіноцтва й вітаємо новозасновані Відділи у нашій громаді!

* * *

При перегляді нашої картотеки ми завважили, що багато членок С.У.А не передплачує „Нашого Життя“. А для розвою організації, для освідомлення членок це конечне. Тут відкривається завдання для Відділів С.У.А. З нагоди річних зборів перевірити, скільки членок Вашого Відділу одержує „Наше Життя“! Слід перевести гутірку на тему, які користі черпає членка з того, коли звязана журналом із своєю організацією.

* * *

На порозі 12-го року нашого видавництва вітаємо Головну Управу С.У.А, Окружні Ради, Відділи та всіх членок, як теж наших читачок, розсіяних в Англії, Аргентині, Австралії, Бразилії, Канаді, Німеччині, Франції й Венезуелі. — Христос Раждається!

Адміністрація „Нашого Життя“

„НАШЕ ЖИТТЯ“ ДЛЯ ГАВТІНГУ

Вже третій рік зголошують жертвенні одиниці передплати для санаторії туберкульозних у Гавтінгу. Першого року це була п. Теодозія Стельмах у Дітройті, потім п. Олена Луцька в Шикаго, а цього року п. Анна Чорній з Балтимор.

Журнал стає постійною ровагою для наших хворих й за це належиться жертводавцям щира подяка.

Віriamo, що й цього року наші читачки уфундують дальші

передплати. Наші посестри-залишенки в Німеччині й Австрії та поселенки в Бразилії й Парагваю будуть їм вдячні за те.

Адміністрація „Н. Ж.“

ЗМІНА АДРЕСИ

Знов трапляються випадки, що наші читачки — перепровадившись — не змінюють адреси. Число йде на давню адресу, пропадає, бо пошта тепер недоставленого числа не звертає, а навпаки — ще й вимагає за повідомлення про те 2 центи

оплати. Щойно устаткувавшись на новому місці, передплатниця пригадає собі й вимагає додаткової висилки бракуючих чисел.

Чи не можна б перед зміною адреси повідомити про те адміністрацію? Цим заощадилося б багато хвилювань і зайвих видатків! Не пропадали б числа, які адміністрація не має обовязку доставити вдруге. Адміністрація не мусила б платити 2 центи й усувати адресу з адресника. І передплатниця дістала б число в час!

НОВІ ПАТРОНАТИ

На зїзді Українського Золотого Хреста у Нью Йорку, між іншими проектами виявлено також охоту перейняти опіку над дитячими садками і школами в Німеччині. Цей вияв уже знайшов оформлення: недавно тому УЗХ проголосив, що перебирає навчальні станиці в Амбергу, Нюрнбергу - Вальці і Мальмсгаймі.

Оцим числом шкіл і садків, що мають патронів дійшло до 14; у тому 7 має Союз Українок Америки, 4 Український Золотий Хрест, по одному Марійська Дружина і Відділ „Самопоміч“ у Філадельфії і Т-во „Просвіта“ в Лорейні. Не враховуємо ще пластових патронатів, що діють в американській і англійській зоні Німеччини.

Цим можемо вважати акцію завершеною. Українська громада ЗДА виказала нею охоту піддержати дітвору залишенців і зробила це здисципліновано й охоче. Клич до цієї акції в ЗДА кинув С.У.А і веде в ній перед. Тому й тепер намічує в ній новий етап.

Кільканадцять патронатів роблять із цілої акції поважний почин. Дійсність виказала, що тепер потрібна увага до навчального пляну, приміщення і кваліфікації вчительських сил. Тому не думаємо творити дальших патронатів із рамени С.У.А, а навпаки — присвятити більше уваги тим, що вже існують.

Вкортці зможемо подати певні осяги в цьому напрямку.

Комітет „Мати й Дитина“

Обідка організаційної референтки

Балтимор, Мд.

Дня 2. серпня голова п. Івахіг відкрила сходи́ни 59 Відділу. Відділ складається з давніх імігранток із деяким числом новоприбулих.

Орг. референтка подала у скороченні тези своєї доповіді, поширивши їх певними даними, що їх ситуація тут вимагала. У Відділі є перевага старших жінок, що й є причиною його слабшої активності. Новоприбулих є замало, щоб похвалити діяльність. Отже доповідниця спинилась довше над завданням уряду, що повинен у кожній ситуації шукати виходу. Згадала коротко завдання кожної членки управи та їх засяг. Коли немає сил на більші підприємства, тоді треба обмежитись меншими. Та ніколи активність не повинна слабнути. Кожен жіночий гурт у своїх проявах є потрібний і важний у великій сімі зорганізованого жіноцтва. Кожен може причинитись, коли не працює чи виступами, то принайменше грошовим датком. Як приклад можливостей вказала доповідниця на поїздку голови СУА на конгрес МЖР до Фінляндії, що здійснилася завдяки піддержці усіх Відділів СУА.

У дискусії членки висказували свої думки до доповіді. В zasadі всі погоджувались із головними її точками, тільки шукали можливості, як 59 Відділ міг би оживити свою працю. Згадували часи, що колись Відділ був дуже активний і поклав багато зусилл коло піднесення українського життя в ЗДА. Тепер воно змінилось. Та всі признали, що відчувають потребу зійтись щомісяця й обговорити біжучі справи. Також необхідними є імпрези, як Просфора чи Свячене в українській громаді, які 59 Відділ все переводив. До таких обрядових зустрічей можна б до-

дати ще святочні сходи́ни в національні роковини чи одну-дві товариські зустрічі. Це є у спромозі навіть менше активного Відділу і присутні з тим погодились. Переведено грошову збірку, яка дала поважну суму на потреби Відділу.

Із радісним почуванням налаштованого контакту орг. референтка покинула приязний гурт у Балтимор.

Бетлегем, Па.

Дня 22. серпня відкрила сходи́ни 50 Відділу голова п. Маруненко. Відділ начислює около 20 членок, давніх і новоприбулих. Відділ мало активний через здекомплетування управи.

Орг. референтка поширила тут свою доповідь точним окресленням обовязків управи та членів організації. Вона вказала на потребу згідно проводити певні завдання, поступатись одна одній із своїми домаганнями і прислухатись до потреб ланої громади. Коли не буде в Відділі такого взаємовідношення, толі трудно налаштовати працю і дійти до якогось осягту.

Присутні погоджувались із її становищем та дискусія виявила певні особисті непорозуміння, що не давали ширше розгорнути праці. Та орг. референтка вказала на правдиві причини того лиха. Треба завжди бачити дальшу ціль перед очима треба пам'ятати, що мусимо вийти поза особисте, коли хочемо служити загальному. У висліді цієї дискусії запанувала згідлива атмосфера і членки погодились доповнити управу, щоб до найближчих заг. зборів 50 Відділ міг діяти і розвиватись.

Доповідниця подала ще кілька організаційних вказівок, що їх членки радо вислухали. Здавалось що виміна думок вияснила їм багато справ та натхнула до нової праці.

Орг. референтка відіхала з невтістю, що полагодила конфлікт. Здоровий розум переміг серед членок і вказав їм дальшу дорогу, а щире серце української жінки казало забути за всі непорозуміння, що були перед тим.

На всіх чотирьох зустрічах орг. референтка поручувала справу святкування 70-ліття українського жіночого руху. Усі згадані Відділи приступили до спільного святкування з Окружною Радою СУА у Філадельфії що підготовляла не свято на 26 вересня п. р. Окрім того Відділи запланували ще відзначити ці роковини у своєму гурті святочними сходи́нами.

ЗАМОВНИЙ ЛИСТОК

Замовляю як Різдвяний дарунок пілобичну передплату „НАШОГО ЖИТТЯ“

Й прохаю висилати журнал на таку адресу:

Імя й прізвище

Адреса:

Замовляє:

Імя й прізвище

Адреса:

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Посвячення прапорів Окр. Ради

Не хилийте вниз прапора
А держіть його високо...
Б. Лепкий

По довголітній праці Окружної Ради СУА в Нью Йорку, Відділи СУА придбали прапор, під яким українське жіноцтво в Америці працює вже 29 років для добра українського народу. Хто слідкував за працею української жінки в Америці, мусів стрічати на всіх відтинках громадського життя працююче жіноцтво, організованого в СУА. Дня 10. жовтня в церкві св. Юра відбулось урочисте посвячення прапора СУА, якого довершив Впр. о. протоігумен М. Когут, ЧСВВ. По Службі Божій, о год. 1 вполудне дві членки СУА в народній ночі підійшли з прапорами наперед церкви, а за ними членки і представники різних організацій міста Нью Йорку. Посвятивши прапор Впр. о. М. Когут заintonував пісню „Боже, вислухай благання“, яку присутні відспівали до кінця.

По виході з церкви в супроводі членок СУА і запрошених представників організацій прапорщиці звернули в сторону Літературно - Мистецького Клубу, де відбулась друга частина свята, а це передання прапора, получене з промовами, привітаними і скромною гостинією. Невелика зала Мистецько - Літературного Клубу була вбрана відповідно

до свята, де гості і членки СУА засіли до приготованих столів. На самім початку п-а Ганна Шридаткевич відіграла на піаніно гімн СУА, який членки в святочному настрою відспівали. Голова СУА п. О. Лотоцька, яка спеціально прибула на це небувале свято, приймаючи прапори від прапорщиць, поцілувала його і виголосила коротку, змістовну промову, закріплюючи членок июйоркських Відділів СУА до дальшої праці під прапором під знаменем якого СУА працює вже понад чверть століття. Опісля передала прапор п-і І. Бенцаль, Голові Окружної Ради в Нью Йорку. П-ні І. Бенцаль в імені членок висказала радість з цього свята і приобіцяла, що членки СУА, понесуть цей прапор гордо вперед і не слямять його ніколи. Цілуючи прапор, передала його головам Відділів Від. 1. п. К. Пелешок, Від. 3. п. М. Марусевич, Від. 4. п. А. Кізимі і Від. 8. п. Е. Корпало та почесній голові п. А. Дзюмі. Всі голови Відділів приймаючи прапор зложили обітницю дальшої щирої праці для добра України.

Дальший перебіг свята передала голова О. Р. п-ні М. Демидчук м.-голови, яка привітала короткими словами голову СУА п. О. Лотоцьку, представників організацій і членок. Потім попросила з рецитацією п. Мітренгу, яка з чуттям віддсклямувала вірш Б. Лепкого „Не хилийте вниз прапора, а держіть його високо“. Потім наступили поба-

жання і привіти представників організації і товариств та членок СУА. Від Об'єднаного Комітету м. Нью Йорку зложив привіт п. Захарчук, від СЗХ ім. О. Басараб і 1 Від. СЗХ п. О. Томашівська і А. Серета, від Пласт-Дрияти п. І. Рожанковська, від т-ва „Дністер“, Від. 361 УНС д-р В. Вишиваний, від „Провидіння“ Від. 38, 201 і 206 мгр. 1. Базарко, від т-ва „Зоря“, Від. 69 УНС п. М. Ликтей, від Відділу 455 УАН ім. Лесі Українки п. М. Близняк, від 2 Від. ООЧСУ п. Давиденко, від Українського Демократичного Клубу п. Д. Кальба, від Аптиболшу. Блоку Народів в Ам. п. Д. Степаняк, від 28 Від. СУА в Ньюарку п. Попович, від т-ва „Жидачів“ п. А. Стефанович. Особисто зложила привіт и. М. Стефанів. Письмові побажання прислали: УЗХ, т-во Інженерів, Марійська Дружина і 28 Від СУА з Елизабет.

Назгал всі побажання зводились до одного: „занесіть цей прапор на Україну, працюйте під тим прапором для визволення нашого поневоленого народу. Нехай Вам Бог помагає у Вашій праці“. По скромнім прийнятті і відспіванні українського гімну представники товариств і організацій розійшлись додому, а членки СУА остались, щоб зложити прапори на призначене місце. Так відбулась врочистість посвячення прапора, який своїм знам'ям і красками просвічував шлях українській жінці в Америці продовж 29 літ. Членки

ЗАМОВНИЙ ЛИСТОК

Замовляю як Різдвяний дарунок твори Лесі Українки англійською мовою

„ДУХ ПОЛУМ'Я“

й прохаю вислати на таку адресу:

Імя й прізвище

Адреса:

Замовляє:

Імя й прізвище

Адреса:

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ювілей 70-ліття

Заходом 6-ти Відділів СУА, 2-ох Відділів Золотого Хреста, Просвіти й Об'єднання Жіночих Організацій відбулося в Дітройті дня 17. жовтня ц. р. свято призначене 70-літтю жіночого руху.

Сцена великої залі Інтернаціонального Інституту прибрана скромно, але оригінально. От по лівій ви бачите живий образ: за рямцями картини сидить українська жінка в народньому вбранні — спогад минулого. Обличчям до неї молода жінка в сучасному одягу, задивлена з по-

дивом й любовю в образ матері чи бабуні.

Після відспівання американського гімну виголошує привітальне слово п. Анастасія Вокер по-українськи і віддає голос п-ні Ользі Шустакевич-Шустер, голові Філії й Ювілейного Комітету, що виголосила привіт по-англійськи. Тут теж складає привіт і побажання ексекутивна директорка Інтернац. Інституту п. С. Сікел.

Осередком свята — два реферати, відділені музичною частиною: п. Г. Білоус п. з. „70 років організованої праці“ по-українськи, і п. О. Шустер — в заступстві хворої Марії Бек — п. заг. „Вклад української жінки в світовий поступ“. У першому рефераті, що засягнув до часів раннього християнства, п. Білоус зясувала положення жінки й її постійне змагання до досягнення громадських прав. Будуючи на цій традиції розвивається жіночий рух, як змагання до рівноправності з чоловіками. Починаючи визначною постаттю Н. Кобринської, пересувається перед уявою слухачів ряд жінок, що ступень за ступнем ведуть послідовну працю-змагання і стають разом із чоловіками як до побудови громадського, так і політичного життя. Ця праця не тільки не припинюється в часи воєн і еміграції, але набуває нового розмаху, ставляючи жінку в одних лавах з чоловіками, як борця за незалежність, так і на культурному, харитативному й політичному полі. Таке становище закріплюють за українською жінкою права, виборені в еманципаційному процесі.

П-ні О. Шустер виголосила в заступстві п. Бек реферат по-англійськи, в якому зясувала, як і чим українська жінка причинилась до загально-світового поступу. Переглянувши позиції, з яких вийшла вона з краю, референтка перепосить нас на терен ЗДА і на першу жіночу конференцію в Сенек Фолс, Н. Й., в 1848 році. Відтіля одною низкою перегляд муравлиної праці української жінки для реалізації християнських і демократичних ідеалів: створення вільного від на-

Посвячення прапорів Окр. Ради СУА в Нью Йорку:

Посередині зліва: Катерина Пелешок, Олена Лотоцька й Іванна Бенцаль

сильства й тиранії світу. Тут теж наświetлено ряд жінок, що були виховницями-патріотками своїх дітей та зберегли їх від винародовлення, наświetлено їх харитативну діяльність, працю в громадських установах на церковному, педагогічному й загальнокультурному полі.

У концертній частині сеніорка нашої сцени п. Ст. Королишин-Цимбаліст відспівала три нові пісні з питомим собі відчуттям і мистецьким відтворенням: Кант про Почаївську Матір Божу з 1675 року — музика А. Рудницького, Пісня про Чечотку — Чижка і Тропак — народня пісня, комп. о. Е. Турули. П-ні Репетиллович, знана на дітройтському терені піяністка, відіграла з властивою їй вправою й мистецтвом Кантату Барвінського і Прелюдію Шопена. Програму вміло викінчували дві постаті: голова Дітройтської Жіночої Федерації п. Дефвід Е. Зелькі та п-ні Савеля Стечишин, відома діячка з Канади. П-ні Зелькі подала перегляд організованої праці американських жінок і їхнього вкладу в культуру цієї країни та признання для українських жінок. П-ні Стечишин, що в тому часі була на зїзді Самостійників у Віндзорі, запрошена на це свято як гість, виголосила милий привіт від українського жіноцтва Канади, підтресливши коротко його працю й заслуги та

його палкий патріотизм.

Треба теж додати, що п-ні Вокер вела дуже вміло і з властивим їй тактом та культурою програму й пояснення до неї.

Привітання зложили відпоручники Сестрицтва при православній церкві св. Покрови, Лікарського Т-ва, Жін. Секції при „Рідній Школі“, Федерації Українців стейту Мишиген, Злуч. Організації б. Укр. Вояків (\$10), Лит.-Мист. Клюб, Пласт.

Письмові привіти прислали: Марія Бек, радна м. Дітройт, Сестрицтво Апостольства Молитви при церкві св. Івана Хрестителя (5 дол.), Українська Секція при Міжнародньому Інституті, Українські Унів. Абсолютенти, Пласт-прият, Жіноче Т-во „Просвіта“ (5 дол.), Іван Панчук, Катерина Дубрівна (2 дол.) і Мері Морфі (10 дол.).

Після офіційної частини відбувся в сумежній кімнаті товариський чай, на якому гості могли мило поговорити, але й виголосити ряд привітів майже від усіх установ Дітройту з п. Ф. Кесіді з стейтової комісії ДП включно.

Так гідно й гарно дітройтські жінки відсвяткували своє ювілейне свято. Однак публіки не було стільки, як повинно б було бути на такому святі. Зокрема помічалось тільки зрідка новоприбулих жінок і молодь обох еміграцій. Як і завжди, так і те-

пер це сповнювало нас журбою за майбутнє такого важного культурного прошарку в нашому житті на еміграції.

С. Парфанович

ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

Свято Лесі Українки

Дня 11. квітня 1954 11 Відділ СУА враз із Пластовим Кошем відсвяткували свято Лесі Українки. Програма свята була скромна, але на належному рівні. Сміло можна сказати, що це в Трентоні перше свято, що висунулось поза шаблон академії та дало справжню уяву про творчість великої поетки.

Свято відкрила голова Відділу п. Ірина Бованко коротким, але сильним вступним словом. Реферат-монтаж з віршів Лесі виконали старші пластунки Анна Васильків і Оксана Мицик. Віп був цікавий змістом і старанно виконаний. Жіночий квартет СУА під музичним проводом п. Бованко відспівав: „То була ти-ха ніч“ М. Недільського і „За нове життя“ М. Моги. Місцевий хор під керівництвом п. І. Бігуна виконав дві пісні до слів Лесі Українки.

Та найцікавішою точкою свята була інсценізація драматичної поеми Лесі Українки „На руїнах“, що її виконав драм. гурток СУА. Правильну інтерпретацію думки Лесі й динаміку поеми передали виконавці без застережень, що в дуже великій мірі завдячується режисерові п. Людмилі Сердюк. Дожід призначено для залишенців в Європі.

Ніна Самокішин
секретарка

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Вечір жінок-письменниць

Дня 7. листопада 1954 р. Відділ СУА в Міннеаполіс присвятив вечір визначним жінкам-письменницям. Він відбувся в церковній галі укр. катол. церкви св. Константина. Реферат опрацювала й прочитала культ.-освітня референтка К. Гуцал. Мистецьку частину оформила голова п. О. Карпьяк-Бенцаль.

Після вступного слова містоголови С. Покотило, відчитано реферат, полученний з деклямаціями й інсценізацією. У рефераті згадано Наталію Кобринську як громадську письменницю і шопірку жіночого визволення в Галичині, її співробітницю поетесу Уляну Кравченко, якої поетичні твори перейняті безмежною любов'ю до України. Дуже гарно віддеклямувала один із її віршів пластунка Юля Колодницька.

В кількох думках заторкнено Ольгу Кобилянську, як одну з великих українських письменниць, котра вище понад усе ставила силу духа. Вірш „У неділю рано зілля копала“ віддеклямувала з великим почуттям пластунка Ірма Машталір.

Згадано Марка Вовчка, Олену Пчілку, Дніпрову Чайку, Ганну Барвінок, Христю Алчевську, Марію Грінченкову, Грицька Григоренка, Галину Журбу і Катрю Грипевичеву. Про Олену Телігу, як поетку нашої нової епохи, яка в ім'я правди ступила на шлях самопожертви, сказано дуже багато. Її вірш „Неповторне Свято“ віддеклямувала зі зрозумінням членка управи п. О. Моцьо.

Вкінці про Лесю Українку, яка не тільки дала нам гарні поетичні твори, але впродовж усього свого життя збуджувала у людей найкращі поривання. З „Одержимої“ Л. Українки, монолог Міріям на Голгофі перед розп'ятим Ісусом, відтворила в повній красі пластунка і студентка місцевого університету Люся Мінкевич.

Під кінець поставлено уривок із „Лісової Пісні“ Л. Українки. Це була інсценізація діалогу мавки з лісовою русалкою, з якої дуже добре вивязалися пластунки Катруся Павлишин і Ірма Машталір. Закінчено святочні сходи національним гімном.

АМСТЕРДАМ, Н. Й.

Хоч який малий наш гурток і стало маліє, бо членки виїжджають, але докладаємо старань, щоб зорганізовано жити і наші обовязки виповнювати. Не лиш жаліємо за членками, що відіха-

ли, але й відчуваємо на кожному кроці брак їх творчої, послідовної праці в Відділі. Такі невпинні, повні ентузіазму і добрих починів робітниці в Союзі, як наша перша голова Оксана Добрянська, незвичайно солідна й ревна скарбничка Єлисавета Антонович, усе до праці готові Оси́па й Анастасія Прийма, повна енергії й милого співу п. др. Ірина Левицька, лишили по собі тривку і милу згадку.

Що ж, життя — це вічна зміна і змагання, тому хоча рідко і скромно звітуємо, — працюємо. Стараємося утримати патронат садку в Регенсбурзі в Німеччині, з добровільних збірок висилаємо кожного місяця через центрально Комітету „Мати й Дитина“ 15 дол., це вже триває повні два роки.

В суботу, 4. грудня ц. р., урядили ми вечірку для членів і прихильників з нагоди 70-літнього ювілею жіночого руху з мистецькою програмою.

Дуже вичерпний реферат про зорганізовану працю жінки виголосила членка п. Ольга Лаба, незвичайно миле враження на присутніх зробила деклямація членки п. Анастасії Кравс вірша Л. Українки „Про велета“, пластунка Ліда Римар ніжним голосочком розказала про „Надію“ у вірші Лесі Українки. Присутні, запрошені представники місцевих товариств, складали привіти, одногослоно підчеркуючи доцільну працю зорганізованих жіпок, бажаючи дальших успіхів. В милій, веселій товариській гутірці за чайком і солодким, що його приготували членки, зійшло кілька годин, що причинились до кращого взаємного пізнання і зрозуміння, а зібраних кількадесятя доларів розвеселять певно не одне дитяче личко в Регенсбурзі, бо на ту ціль ми трудилися.

І. С.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні Збори 20 Відділу

Дня 18. листопада 1954 зійшлися членки Відділу у домівці Централі. Голова п. Катерина Ярош відкрила збори молитвою

і попрохала вибрати президію. Провід зборів перейняла п. Оксана Генгало, а секретаркою вибрало п. Ярославу Баранецьку. По відчитанні протоколу приступлено до звітів управи. Голова Відділу п. К. Ярош перейшла головні етапи праці та подякувала членкам за співпрацю. З черги секретарка п. Ірина Качанівська зреферувала секретарську працю Відділу. Дальше скарбничка п. Олена Коломінська-Сердюк представила стан каси та пригадала членкам про незаплачені вкладки. Культ.-освітня референтка п. Лідія Дяченко подала, що впродовж року прочитано 5 рефератів. Про Андріївські звичаї говорила п. О. Генгало, про звичаї нашого села на Поділлі п. Герасимович, про „Великдень на селі“ п. Добош, спомин про д-ра Остапа Грядця п. Дяченко. Окрім того влаштовано святочні сходиши, присвячені матері.

На тих сходишах п. Дяченко переказала спомин „Мати й син“ із таборового життя і підготувала дитячі деклямації. Слідував звіт імпрезової референтки, яка підготувала сходиши, присвячені матері і традиційний Щедрий Вечір. Делегатка до Окр. Ради п. Герасимович подала перегляд взаємин Відділу та його участь в імпрезах Окр. Ради. На кінці п. Горащенко промовила іменем контр. комісії і ствердила, що книги Відділу ведені в порядку. Тому поставила внесок на уділення абсолюторії.

Приступлено до вибору нової управи. До неї увійшли: Олена Коломінська - Сердюк, голова, Оксана Генгало, містогорова, Ярослава Баранецька, секретарка, Анна Ющишин, касієрка, Лідія Дяченко, культ.-освітня референтка, Олена Крицька, господарська й імпрезова реф. пп. Герасимович і Чайковська, делегатки до Окр. Ради. До контр. комісії увійшли: пп. Чайковська, Черняхівська і Качанівська.

При внесках і запитах розгорілась дискусія над висотою членської вкладки, яку устійнено на 25 ц. місячно. З огляду на пізну пору пересунено обгово-

Із свята Лесі Українки в Трентоні:

Інсценізація драматичної поеми Лесі Українки „На руїнах“ у виконанні драматичного гуртка СУА. — Зправа наліво: Л. Сердюк (пророчиця), І. Самокішин, Сидяць: М. Лампіка, І. Турчин, Л. Гоевич. На задньому плані: Я. Крижецький, С. Петруняк, П. Плис.

рення пляну праці на чергові сходиши. Голова п. Ярош закриваючи збори, подякувала членкам за численну участь і запросила присутніх на скромну церкуску з чаєм.

Ярослава Баранецька

ДІТРОЙТ, МИШ.

Празник 23 Відділу СУА

У неділю, дня 31. жовтня відбувся в Укр. Нар. Домі при вул. Мартін бенкет із концертом під назвою „Празник у Галичині“.

У вступному слові голова Відділу Марія Ясінська привітала гостей, що явились численно. Мішаний хор під управою п. Стисловського відспівав кілька пісень. Слідував сольоспів М. Лесоцької та сольовий тапок Іванни Кібзей („Циганка“), які зібрали багато оплесків. По закінченні програми гості засіли до гарно накрытих столів. Подавали страви, як у рідному краю на празнику. Голова попрохала присутніх отців Міхала і Єрмака, щоб розпочали празник молитвою. Потім пішла при їжі товариська гутірка. Згодом молоді дівчава, вбрані в народні строї, пішли зі збіркою, яка дала 40 доларів. Дальше голова покликкала

до слова отців і представників організацій та гостей. Всі промовляли на різні теми та висказували признання 23-му Відділові, що таку товариську зустріч влаштував.

Окремо слід подякувати комітетові підприємств і членкам, що причинились до успіху цього бенкету.

А. Назаркевич, секретарка

СТ. ЛУІС, МО.

Відвідини голови СУА

Дня 23. жовтня відвідала наш Відділ Союзу Українок голова СУА Олена Лотоцька. З численно зібраним громадянством поділилася вона своїми враженнями з подорожі до Гельсінкі на наради Міжнародної Жіночої Ради, як теж з побуту між нашими залишенцями в країнах Зах. Європи. Шановна Гостя зазнайомила також докладніше членок із працею Централі Союзу Українок і з її плянами.

В житті нашої малої групи українців — це визначна подія. Правду сказавши, ніхто з провідників нашого громадського життя до Ст. Луїс досі не приїхав. Тому й успіх цих відвідин тим більший.

МАНЧЕСТЕР, Н. Г.

Свято 70-ліття жіночого руху

Дня 21. листопада після Служби Божої зійшлися членики і гості до церковної залі. Всі засіли до накритих столів, а парох о. Роман Дикий провів молитву. По закінченні обіду секретарка відчитала реферат про 70-ліття жіночого руху, надісланий із Централі СУА. З увагою всі присутні вислухали дані про шлях української жінки. Для виповнення програми запрошено приїжделя українців и. Голланда, що їздив на Евхаристійний Конгрес до Філадельфії, і привіз багато гарних світлин. Він висвітлив їх при допомозі апарату й присутні могли оглядати всі подробиці конгресу та подивляти його. Слідувала товариська гутірка і ще довго членки не розходилися додому.

Дохід із свята невеликий, але його поділено справедливо. По 10 дол. на Комітет „Мати й Дитина“, сиротинець у Філадельфії, на місцеву церкву і заплачено річну вкладку до ЗУАДК і Українського Конгресового Комітету.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Ювілей 48 Відділу

Своє двадцятьп'ятьліття Відділ рішив злучити зі святом Подяки, яке щороку врочисто обходять. Для 21. листопада рано відправлено в церкві св. Хреста Царя Службу Божу за намірення членок. Пополудні зібрались членки і гості в гарній залі Нар. Дому. Американський гимн відспівала гарним голосом п. Катруся Ярош. Свято відкрила найстарша членка Відділу п. Михайлипа Шагала. Привітавши присутніх, вона передала провід свята б. голові 38 Відділу Емілії Слободзян. Потім о. парох Головінський провів молитву. Присутні вшанували пам'ять померлих членок одно-хвилиною мовчанкою. П. Слободзян вручила теперішній голові п. Марії Бабяк китичку квітів.

Під час їжі ішла оживлена товариська гутірка. Потім покликано до слова голову Централі

СУА. Олена Лотоцька згадала ту управу Відділу, що привела Т-во ім. О. Кобилянської до Союзу Українок Америки, якої голова п. Михайлина Шагала сьогодні відкрила свято. Згадала заслуги Відділу, що все живо відгукувався на кличі Централі. Розказала про свою подорож до Європи та передала Відділові благословення св. Отця, яке дістала в Римі. Голова 48 Відділу, яка є рівночасно членкою Гол. Упрови, дістала на пам'ятку цієї подорожі посвячені чотки. З черги привітав 48 Відділ місцевий парох о. Головінський. Він вже кілька літ знає піддержки цього Відділу у своїй парохії, знає розум тих жінок і їх любляче серце. 25-літ — це великий шмат часу. Коли досі Відділ пройшов їх так жертвенно, треба сподіватись, що й на далі щаститиме йому. Та поважною загрозою, яка стоїть перед ним, це є брак припливу молодих громадських працівниць.

Голова п. Марія Бабяк подала історію Відділу, яку „Наше Життя“ помістить окремо. Її перегляд доповнила секретарка М. Барановська, яка прочитала спис пожертв на різні цілі. „Товстмастер“ п. Е. Слободзян прочитала ще лист подяки від делегатури ОУЖ у Байроїті, якою 48 Відділ опікувався впродовж чотирьох літ.

Розпочались побажання Відділів СУА. Від Окр. Ради СУА прочитала привіт — у заступстві неприявної голови — п. Лідія Бурачинська і зложила особистий подарунок п. Анпи Сивуляк 5 дол. Від 10 Відділу СУА привітала п. Лідія Лемішка і зложила 5 дол., від 20 Відділу відчитано привіт і зложено 5 дол., від 41 Відділу п. Олена Штогрин і зложила 10 дол., від 42 відділу привітала п. Ольга Фостик і зложила 10 дол., від 46 Відділу и.

Мелая Міла і зложила 10 дол. Побажання зложив голова Гор. Клубу у Найставні п. Дудуп. Від 105 Відділу Укр. Нар. Союзу Братства св. Володимира привітав п. Степан Слободзян і зложив 10 дол. від 11 Відділу „Провидіння“ п. Ірина Волянська і зложила 10 дол., від Апостольства Молитви привітала п. Ощипко. Привітальну телеграму надіслала б. голова СУА Апастазія Вагнер.

На кінець голова 48 Відділу Марія Бабяк подякувала присутнім за участь. У підспесому настрою розійшлися присутні додому

Учасниця ювілею

САН ФРАНЦІСКО, КАЛ.

Звіт з діяльності 62. Відділу СУА ім. Віри Бабенко

В місяці березні 1954 року відбулися загальні збори і Відділ розгорнув знову свою діяльність. В місяці травні Відділ улаштував Свято Матері, як також членки допомогли при Свяченім, яке справляв Український Гр.-Катол. Комітет. У вересні на сходинах п. Марія Блищак прочитала реферат у пам'ять нашої письменниці Марка Вовчка. В місяці листопаді на чергових сходинах прочитано реферат у 70-ліття Жіночого руху та про Ольгу Басараб.

З каси Відділу за 1954 рік вислано гроші на слідуючі цілі: Централі СУА 17 дол., УККА 10 дол., ЗУАДК 5 дол., Комітет „Мати й Дитина“ 10 дол., для заліпненців у Трієсті 25 дол. Разом 67 дол.

Наш Відділ не мав змоги виявити більшої діяльності, але сподіємося, що на слідуючий рік знайдеться більше наших жінок, які схочуть співпрацювати.

В. Кацуляк, секретарка.

Сеніорці Українського Жіночого Руху
Головній Управі Союзу Українок Америки
всім співробітницям, передплатницям і читачкам
шле щирі побажання з нагоди Свят Різдва Христового
Редакція і Адміністрація „Нашого Життя“

ВІСТІ З КОМІТЕТУ „МАТИ Й ДИТИНА“

ШИКАГО, ІЛЛ.

Комітет „Мати й Дитина“ при нашому Відділі працює справно під проводом п. Марії Головатаї. На підставі рішення ширших сходів у березні 1954 р. взяв Комітет в орієнтування садок та суботню школу в Мюнхен-Мозах, посилаючи щомісячно \$30. До того часу вислано для цього садку й школи \$270. Для дитячих осередків у Бравншвайгу, Августдорфі й Езельбергу вислано з нагоди писанки по \$10. Комітет „Мати й Дитина“ входить у склад Відділу Суспільної Опіки, який опікується хворими членкинями, відвідуючи їх у приватних хатах, або лічницях та організує медичну поміч там, де мати й дитина знаходяться в критичному положенні. Сусп. Опіка допомагає теж успішно в полагодженні старечих рент. З нагоди Воскресіння Христового відвідано незможні родини та обдаровано їхні діти ласощами на суму \$27.40.

Комітет „Мати й Дитина“ здобуває свої фонди в слідуючий спосіб:

1. Майже всі наші членкині оподаткувалися добровільно по \$1.00 місячно. Комітет збирає добровільні датки між людьми доброї волі. Ці збірки принесли суму \$308.55.

2. Комітет умістив пушки на збірку спеціального фонду з нагоди ялинки і писанки в укра-

їнських установах і крамницях нашого міста. Збірка принесла суму \$98.06.

3. Влаштовано публичну збірку на вулицях міста і зібрано суму \$174.04.

Збірками займаються: п. Анна Ганкевич, п. Марія Головата, п. Ольга Децик, п. Наталя Каменецька, п. Марія Куріца, п. Зеновія Литвинишин, п. Анізія Струц, п. Тамара Тимцюрак.

Уляна Терлецька,
прес. реф. 22. Відд. СУА.

СВЯТКУВАННЯ 70-ЛІТТЯ

Обіжник СФУЖО, розіславний весною, що порушує між іншими справами також святкування 70-ліття жіночого руху, приніс уже вислід. Для спільного святкування цих роковин об'єдналися у ЗДА два члени організації СФУЖО, а саме Союз Українок Америки і Український Золотий Хрест.

Заклик Комітету Українок Канади теж виказує радісну тягу до об'єднання жіноцтва у великий мент роковин. Очікуємо дальших зголошень спільного святкування від наших жіночих централей.

Лідія Гладка, Клівленд: Програми з виставки вийшли дуже гарно. Лист слідує.

Ганна Литвиненко, Калістога: Щиро дякуємо за рисуночки.

НОВІ ВИДАННЯ

К. Перелісна: ОЙ, ХТО ТАМ? — нова збірка віршків для дітей. Видавництво автора. Форт Вейн в Індіяні, 1954 р. 21 віршиків. Кожна сторінка прикрашена кількома ілюстраціями. Двокольорова обкладинка.

В цій збірочці відома нашим дітям авторка подає нові віршики: про котика, про білочку, зайчика, коника, про шевчика і черевички та багато інших ще ніде недрукованих віршків. Книжечка видана охайно, з гарними малюнками в тексті, а віршики К. Перелісної легкі й милосзгучні.

Адреса Видавництва:
K. Perelisna, 4509 Buell Drive,
Fort Wayne, Ind.

ВЕЧІР УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ

Заходами п. Марії Душник відбувся в Ріо де Жанейро вечір української музики. Відкрито його коротким викладом про історію української музики, а сольові пісні до того виконали співачки Євгенія й Люда Мазай та деякі грамофонові платівки. Бразилійська преса відмітила дуже корисно цю імпрезу.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В дописі „Дар на сиротинець СС. Василянок“ у ч. 11, 1954, у списку жертводавців пропущено 41 Відділ СУА, який теж причинився до спільної жертви Відділів СУА з нагоди відізду Високопреподобної Матері Зиновії до Риму. За цей недогляд 41. Відділ Відділ СУА перепрошуємо.

*

У приписі „Торт Добош“ ч. 11, 1954, ст. 18, замість 1 горнятка теплого молока має бути 1 горнятко топленого масла.

Передплату „Нашого Життя“ в Англії приймають:

Vira Smereka
36, Temple St.
Heaton, Bradford, Yorks.

Rudenska Myroslawa
335, Woodborough Rd.
Nottingham, England

У В-ВІ „СЛОВО“ вже вийшла друком і розсилається передплатникам, замовцям, кольпортерам та книгарням нова книжка Докії Гуменної

БАГАТО НЕБА

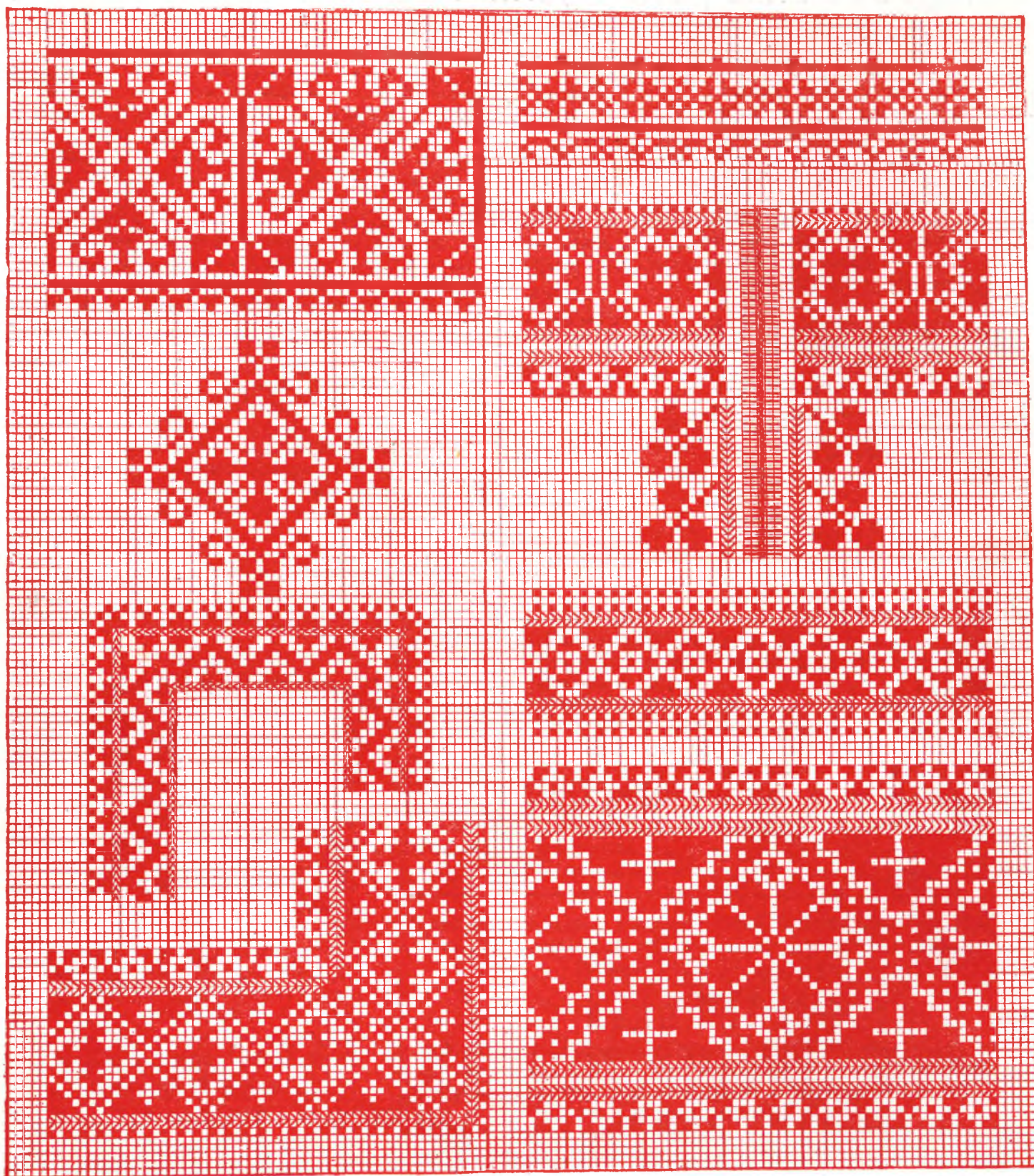
Америка очима українця! Людина і природа Нового Світу в живих образах мистця! У книжці на 236 стор. міститься 22 нариси, репортаж з подорожі від Атлантийського до Тихого океанів.

Ціна \$2.50. Книгарням і кольпортерам знижка 30%. Індивідуальним замовцям безпосередньо у Видавництві „Слово“ знижка 20% (\$2.00).

Замовлення слати на адресу:

Slovo, Box 32, Stuyvesant Sta., New York 9, N. Y. USA.

Об'єднання Українських Письменників
В-во „Слово“

Взори з с. Посіч у Богородчанщині

Copyright by "BAZAAR," Philadelphia.